

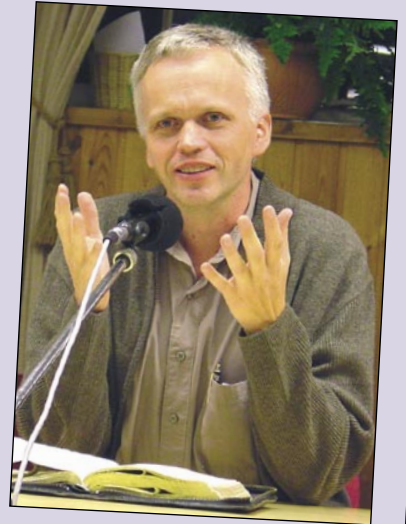
MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

*Lyft blicken och se
hur fälten har
vitnat till skörd!*

*När du hör tonen om det
eviga hemmet, om himmelen
– är det då en sträng som
rörs, så att det vibrerar i ditt
hjärta? **Jesus kommer!***

Predikan av Berno Vidén, sid 4-7

*Guds församling ska
avgå med segern. Låt oss
därför satsa allt den
korta tid vi har kvar!*

Missionsappell från Ryssland av
Emanuel Johansson, sid 16-17

FÖR MER ÄN 25 ÅR SEDAN höll pastor Arne Imsen ett tal som äger ännu större aktualitet idag, 2003:

– Jag har en känsla av att hela den västerländska kulturen står i lågor, och det finns ingenting som kan rädda den. Den kommer att gå emot sitt totala kaos! Men vi vet att Jesus kommer! Sanningen om Jesu tillkommelse är som en eld i mitt bröst: Jesus kommer! O, måtte vi ropa ut att JESUS KOMMER, älskade vänner. Ska vi vinna människor för Jesus så går det icke med halvdana insatser, utan då måste vi överlämna oss helt åt Jesus.

– Vi ser Ordet gå i fullbordan. Allt förbereds på alla områden; politiskt, militärt, ekonomiskt, kulturellt och religiöst – förbereds för övermänniskans framträdande, då en mänsklighet så terroriserad och sönderkörd av satanska krafter i sin djupaste förvillelse ska böja knä och ge Antikrist sin hyllning som befriare och frälsare. I den kör som ger honom sin hyllning ska det vara *hundratusentals avfälliga kristna* som hörde evangelium men förföll i ljumhet, slöhet, likgiltighet, materialism eller någonting annat - de ska vara med där och bedras. ---

– Gud i himmelen, hjälp oss att inte vi gör oss skyldiga till förräderi på det sättet att vi lojalt underordnar oss världens ande och förtiger denna sanning som behöver ljuda som ett midnattsskri genom hela världen: JESUS KOMMER!”

Hela vårt liv måste genomsyras av det faktum att Jesus kommer! Vår tid här på jorden är ytterst kort – vi har inte oändligheten till vårt förfogande. Sanningen om Jesu tillkommelse är inte mindre aktuell idag än då de första lärjungarna gick ut med budskapet för snart 2000 år sedan. De fick hälsningen från änglarna, att Jesus skulle komma igen på samma sätt, för att de inte skulle rota sig fast på denna jord. De tolv hade visserligen gärna sett att Jesus hade byggt upp sitt rike på jorden, ett rike där var och en kunde ha fått sina taburetter. Men Jesus gjorde klart för dem att det var en helt oväsentlig fråga. “Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som fadern i sin makt har fastställt. Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen...” Detta är det väsentliga: **Utkorelsen och uppdraget att bli Jesu Kristi vittnen!**

VI KAN SÄKERT SÄGA att vi har gjort mycket för Guds rike; hemma, i skolan, på jobbet och i församlingen. Men har våra gärningar varit genomsyrade av det faktum att Jesus kommer snart? Har detta märkts i våra liv eller har vi blivit

uppslukade av tidsandan? “Min Herre kommer nog inte så snart...”

Har vi drabbats av materialismens sövande gift? Ja, dessvärre är det nog så. Största delen av Sveriges kristenhet lever ett småborgerligt välståndsliv, långt från den nöd som många människor lever under dagligen. Vi har roffat åt oss på andras bekostnad. Vanlig enkel matematik säger oss att om någon ska bli rik så måste någon annan betala först.

Faktum är att mindre än 20 procent av jordens befolkning förbrukar mer än 80 procent av jordens resurser. Resten ska tredje världen klara sig på. För att sedan döva våra samveten ger vi lite till missionen. Staten finansierar resten genom bidrag till våra missionsorganisationer.

Frågan är bara hur kyrkorna ska göra med sina missionsinsatser nu när riksdagens ombudsman mot diskriminering på grund av sexuell läggning, HomO, börjar verkställa sina hot mot alla som har statsbidrag. HomO har begärt ett möte den 6 mars med 21 trossamfund som tar emot statsbidrag, för att höra hur de lever upp till de nya lagarna om diskriminering av homosexuella. Kraven på redovisad s.k. “homokompetens” kommer inte att utebli.

SVERIGE SKA UNDER ÅR 2003 fortsätta att fostra omvärlden. Exempelvis ska de länder som hittills låtit svenska äkta makar adoptera barn, nu få lära sig svensk familjepolitik. Det finns nämligen numera, enligt svensk lagstiftning, ingenting som hindrar enkönade par att vara föräldrar till ett adoptivbarn. Sveriges Riksdag har beslutat att det lika gärna kan vara två män eller två kvinnor som är “mamma och pappa” till barn från tredje världen. Detta sker under förevändningen att det helt förutsättningslöst handlar om att se till barnets bästa.

Men, med vilken rätt kan vår nation över huvud taget yttra sig om “barnens bästa”? Sverige har på 30 år gjort sig skyldig till nästan en miljon barnadrap! Avrättningsformen kallas *abort* och exekutionspatrullen kallas *läkare*. Genom att den lagstiftande församlingen bytt ut några ord, har hundratusentals kvinnor och män låtit sig luras.

Sedan ropar kyrkorna hurtigt i sina väckelseparoller att “Sverige ska bli frälst...” Men det är inte sant! Det väntar en fruktansvärd dom för vårt land. Himmelen ropar; - *Ve dig Sverige! För Sodoms land skall det på domens dag*

vara lindrigare än för dig! Vad du har gjort mot en av mina minsta bröder har du gjort mot mig.

I EN UNDERSÖKNING inom pingströrelsen, försöker man nu ta reda på vad som på 2000-talet är centralt. Det konstateras att talet om, och väntan på Jesu återkomst inte längre är lika angeläget.

Ungefär samma fråga, som maranatapredikanten Arne Imsen annonserade som tema under sitt sista levnadsår, ställer nu tidningen Nya Dagen i en enkät till ledare inom Pingst: “*Varför predikas det inte om Jesu återkomst lika tydligt längre?*” Någon menar att detta budskap under 1960 och -70-talen “överexponerats”. Andra pekar på hur materialismen hotar att kväva hågen för himlen.

Under kommande Nyhemskonferens ämnar man framlägga ett studiematerial som “ska ligga till grund för ett framtidsinriktat samtal mellan generationerna i församlingen”. Framtidsinriktat? Vad har vi för framtid? Kan vetenskapliga, historiska, teologiska och kultiverade undersökningar och samtal väcka till insikt om mänsklighetens desperata behov av att Jesus kommer igen, och kommer snart?

VI HAR BLIVIT BEDÖVADE genom materialismens sömngas! Vi har gjort oss rika på evangelium. Men att göra sig rik på evangelium är ett bedrägeri! Ingen kan tjäna två herrar, vi kan inte tjäna både Gud och Mammon.

Vi måste förstå att det inte finns någon möjlighet till räddning för den jord vi lever på. Den är sparad åt eld och kommer att gå under. Men Guds folk hör inte jorden till – vi hör Himmelen till. Oavsett hur lång tid det dröjer innan Gud avblåser striden, förfogar vi inte över någon annan tid än den vi fått oss tilldelad som gåva av Gud. Du och jag lever bara vårt jordeliv en gång och de talenter vi fått i gåva av vår uppdragsgivare, Herren Jesus Kristus, måste förvaltas med omsorg - idag! ■

Text:
Mikael
Eliasson

I ett ögon- blick!

Foto: Mikael Eliasson

**Predikan av Berno Vidén från
sommarkonferensen 2002**

Det handlar om en ny himmel och en ny jord och det nya Jerusalems härlighet. Vi vill väl inte komma till himlen bara för himlens egen skull, inte för gator av guld och allt det här som bibeln beskriver så underbart.

Vi lever i brudekärleken. Vi längtar efter Jesus, brudgummen som vi ska få möta. Vi ska få förenas med honom.

Han längtar på samma sätt efter den dag då maktbudet skall ljuda. Den tid och den stund som ingen mänsklig hjärna kan räkna ut, men Gud Fadern känner till, då skall bruden lyftas upp och inta sin plats i de himmelska boningarna.

Vi lever i en mycket komplicerad och svår tid på många sätt. Människor har svårt att skilja mellan höger och vänster, men Gud vill uppenbara sig för oss så att vi kan se klart: här är vägen. Det handlar inte bara om en väg. Vägen har ett mål och det gäller att vara målinriktad i allt vi gör, att kunna se framåt mot detta mål och veta vart vi är på väg.

Målet för min vandring finns med i varje beslut jag fattar under mitt liv. Jag har detta som avvägningspunkt. Egentligen är det väldigt enkelt om man överför det till vår mänskliga tillvaro. En vanlig affärsverksamhet måste vara målstyrd för att kunna fungera. Man kan inte ledas av olika nycker och idéer som växlar hit och dit under vägen, utan det finns ett övergripande mål man måste sätta upp för sitt liv och ännu mer när det gäller Guds församling. Göra klart för sig målet och aldrig vika av därför: Jesus kommer!

Han kommer! Det är ingen teori, men ett rop som bär oss igenom livet; en stämpel som är graverad i våra liv, i våra bröst och hjärtan: Jesus kommer!

I skildringen om Abraham kan vi i ett par verser se något av den övertygelse som bodde i honom. Det står:

-Herren sade till Abram: Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig. Där

skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort och du skall bli en välsignelse. (1 Mos 12:1-2)

Här möter kallelsen från Gud. Herren sade till Abram. Uppenbarelsen från Gud; alltså den direkta befallningen från Gud, inte från någon annan.

Så möter vi här också löftet om målet: Till det land som jag skall visa dig. Vi kan lära oss av Abrahams liv. Det står i Hebréerbrevet om honom att han aldrig fick vad utlovat var här under sitt jordeliv, men ändå misströstade han inte. Vid vissa tillfällen under sitt liv började Abraham tvivla på löftet. "Jag har ju inte ens någon son." Men ändå trodde han på Gud och det Gud hade sagt. Det vägde oerhört stort i hans liv och det bar honom genom alla svårigheter så att han inte hamnade på sidan av den väg som Gud hade kallat honom att vandra. Han var trogen, han såg nämligen på lönen. Han var målinriktad och det formade hans liv. Det formade honom att kunna säga nej tack till världen, nej tack till tributerna som Sodoms konung ville ge honom.

Det hjälpte honom att säga nej, för det fanns något som var mycket mera angeläget. Gud har kallat och utvalt. Det må nu innebära lidande; ett utanförskap, en pilgrimsfärd i främlingsland. Men jag vet vart jag är på väg och jag vet vem Gud är. Han har uppenbarat sig för mig.

I Hebréerbrevets tionde kapitel påminner författaren mottagarna av detta brev om något som de redan visste, något som de redan erfarit i sina liv. Han ville väcka upp igen något som måhända var på väg att gå förlorat på grund av olika orsaker. Vi ska stanna just vid detta att låta målet för våra liv få styra handlingar, beslut och inriktning. Det är viktigt för både ung och äldre att inte förlora blicken på Jesus, blicken på vårt eviga hem, himmelen, den plats som Gud har berett åt var och en som älskar honom och hans tillkommelse. Det gäller att inte förloras och bli uppslukad av denna världen, då den kommer med sina lockelser. Det gäller att veta var man står när provningar kommer på eller när förförelsen lockar. Det kanske gäller att välja utbildning eller andra ting i livet. Gud har en tanke, Gud har en plan. Han utkallar, han utväljer och skickliggör. Han vill forma oss för himlen. Han vill forma oss så att vi blir rena, heliga och kan leva i hans närhet. Han kommer snart!

-Kom ihåg den första tiden då ljuset kom till er. Ni fick utstå en hård kamp och mycket lidande. Somliga utsattes för oförligt åtlöje och blev hånade och plågade, andra stod sida vid sida med dem som behandlades så. Ni led tillsammans med fångarna och fann er med glädje i att bli berövade era ägodelar, eftersom ni visste att ni ägde något bättre, något som består. (Hebr 10:32-34)

Här läser vi om vad dessa syskon hade fått genomlida. De fick vara ett skådespel för världen. Inte spela teater, här är något mycket djupare. Man blir ett skådespel för världen om man har denna känslelse. Det står: ni visste nämligen att ni har en egendom som är bättre och blir bestående. Vad är det som hägrar i ditt liv?

Ankomsten och uppräckelsen

Redan från tidig urkristendom växer ganska snart fram en etablerad kristenhet, en kyrkokristendom, det som sedermera blir den stora, romersk-katolska kyrkan. Genom hela tiden växer denna kyrka som har slagit läger här i tiden och som utifrån sin utveckling börjar forma om budskapet för att det ska anpassas till den nya situation man hamnat i.

Redan från Augustinus tid börjar man tala om tusenårsriket som har kommit. Man flyttar blicken från det himmelska hemmet och applicerar Guds rike mer och mer på denna jord, i denna världen. Så formas teologierna om genom den

historiska utvecklingen.

Det som i förstone var ett signum för Guds församling, det himmelska medborgarskapet, världsfrånvändheten; detta kännetecken grumlas allt mer. Kristenheten förlorar den klara synen på vad som är målet, vad som är församlingen och dess funktion här i tiden.

Så växer det fram en ny teologi när det gäller förkunnelsen om Jesu ankomst. En del säger: han har kommit, han finns här i osynlig gestalt. Det blir ingen fler ankomst. Andra säger: han skall komma ner till denna jord och regera. I många stora sammanhang finns nedskrivna trosdokument, där man har med en paragraf där det står att Jesus skall komma som konung till jorden. Så presenteras ett budskap om tusenårsriket, om friden som ska komma. Men någonting har gått förlorat.

En oerhört viktig sak har försvunnit i det mesta av kristen förkunnelse. Man talar om ankomsten, man talar om att Jesus ska komma. Det är sant att han kommer, han ska sätta sig som konung och regera i rättfärdighet. Men man har tappat bort detta att Jesus kommer för att hämta hem sin församling som är friköpt från jorden och världen för att tillhöra honom.

Det finns ett ögonblick som församlingen väntar på: Uppryckelsen! Församlingen är Jesu älskade brud och hon har sitt hem i himlen och inte här på jorden. Vi lever här i tiden, men som främlingar, som gäster. Vi har ett oerhört budskap och en oerhörd uppgift – men på fientligt territorium. Tar man bort denna aspekt ur förkunnelsen och livsrytmen i församlingen, då förlorar man också mycket snart frimodigheten att tala om dessa ting; och att leva som om Jesus kunde komma idag. Man mattas av och så kommer tankarna. Man funderar: vad ska det bli av mig, jag måste arbeta på ett mera samhällstillvänt plan, politiskt, reformera. Ja, man säger till och med: nu ska vi förbereda Jesu ankomst till jorden. Denna jord, som Guds ord så klart säger att den är lagd under förgängelsen!

Ett angeläget uppdrag

Vi har ett uppdrag här i tiden: vinna människor för Jesus, för hans rike. Vi kan aldrig reformera eller förbättra den här världen. Församlingen utgör en kraftig bromskloss i tiden mot all ondska som bryter fram. Vi kan se det av de väckelserörelser som fötts fram och som varit till sanering för hela nationer, inte minst

i vårt land. Ändå går denna värld mot sitt slut. Men Jesus kommer, och han har ett budskap till oss som är angeläget. Missa inte målet, fäst blicken på honom!

När du på allvar tar tag i detta budskap och låter det bli ett med ditt liv, då börjar du tala på ett annat sätt, börjar bedja på ett annat sätt. Du får en helt ny inriktning i ditt liv.

Du kanske hade en karriär framför dig, men så nåddes du av en himmelsk signal som gjorde att du bröt upp från din karriär. Varför? Det finns något här som är överjordiskt, något som egentligen är svårt att tala om och gripa tag i. I ett möte med Gud och med undervisningen i hans ord där han uppenbarar Skriften för ditt hjärta, ser du vem du är och vem du tillhör. Då får hela livet ett annat värde. Varje minut blir dyrbar, varje dag måste du leva för honom, liksom Jeremia. När Jeremia upplevde vändorna, mödorna, hånet till och med från sitt eget folk; han fick utstå förföljelse från prästerna, då stod han inte ut. Han beslutade: Jag skall aldrig mer tala i Guds namn. Han kunde inte göra som de andra profeterna, börja predika ett falskt budskap, för han var så ett med budskapet Gud gett honom.

När han så beslutade sig för att tystna, upplevde han en eld i sitt bröst. Denna eld i hans inre blev en outhärdlig låga. Han kunde inte tåla, då skulle han brinna sönder inifrån.

Det finns ett djup, ett allvar. Vi lever i en tid då det krävs en sådan överlåtelse till Gud, ett sådant allvar ifrån oss. Vi måste tjäna honom. Tiden är i sanning kort. Samhället vittnar om det, lagstiftningen vittnar om det, tidsandan, okunskapen om Gud vittnar om det. Tiden är kort – Jesus kommer.

Filadelfia och Laodicea

I Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel möter vi budskapen till församlingarna i Mindre Asien. Sju speciellt utvalda församlingar får här motta hälsningar. Det är inte samma budskap till alla. Det är ett av Gud uppenbart budskap till varje församling. Rätt budskap i rätt tid på rätt plats.

De två sista församlingarna är Filadelfia och Laodicea. Vi kan se detta i ett rent historiskt perspektiv och profetiskt. Varje församling i sändebreven visar på en speciell tid i historien. Saker som har hänt på jorden. Vi kan profetiskt utläsa sändebreven för olika tider och möter som ett crescendo budskapen till

de sista församlingarna; Filadelfia och Laodicea.

”Jag kommer snart. Håll fast det du har så att ingen tar din krona!” Det var budskapet till Filadelfia. Ett budskap som på ett nytt sätt har aktualiserats i vår tid sedan något sekel tillbaka. Just denna sanning om att han kommer tillbaka. Det var en dominerande signal i vårt land då pingstväckelsen drog fram, just detta: Jesus kommer! Ett budskap till vår tid.

Budskapet till Laodicea lyder: ”Du säger: jag är rik, jag har vunnit rikedomar och behöver ingenting...” Självtillräckligheten. Man var så involverad i sin samtid, i sin rikedom, i den värld där man säkert hade taburetteer att värna om i samhället. Filadelfia, står det, var en fattig, kämpande församling. Men vilket betyg den fick av Gud! Den fick budskapet: ”Jag kommer snart!”

Laodicea var en församling som trodde sig ha allt. Det var så välordnat där. Enda chansen till räddning för människorna där var en personlig kallelse som nådde en och annan i detta sammanhang:

-Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. (Upp. 3:20)

Systemen och kyrkorna går aldrig rädda. Nej, det gäller att förbereda sig för uttåg. Han kommer; se till att inte sitta fast i denna värld med för många band. Det finns så många intressen som tar mycket av vår tid och kraft. Vi hamnar i problem som vi inte tar oss ur. Åren går, man blir äldre och undrar: vart har livet tagit vägen? Allt det jag trodde på och ville satsa på? Man ser att allt man levat för egentligen är ett stort bedrägeri.

Tiden är en gåva som Gud har gett oss. Han vill göra något i oss, något av evighetsvärde. Åren går så fort, och snart träder vi in i evigheten där tid inte finns mera. Han vill att vi ska bli honom lika. Vilket mål!

Darbyism?

Det finns en vers till i Bibeln som jag vill läsa. Man hör ofta varningssignalerna från den etablerade kristenheten. Så fort någon dyker upp som talar annorlunda; som ropar eller börjar ta budskapet på allvar. När någon är i beredskap för att bryta upp och lämna sitt gamla liv, då kommer ofta de fina doktorerna, de välutbildade prästerna och pastorena och säger: fanatism, akta dig! Där sitter man i sin trygga

Foto: Mikael Eliasson

Han kommer, det är skrivet, och inte bara skrivet, det är nedlagt i församlingen genom profetia, genom att han uppenbarar sig för oss och levandegör det profetiska ordet.

miljö, med välanpassad teologi och allt ordnat; uppburet av statliga bidrag; helt ett med denna världen.

En och annan dyker upp som ropar: Jesus kommer! Då kommer någon direkt och försöker lägga locket på. Nej, det där passar inte in i vår tid, i vårt sammanhang. Den som förkunnar om det himmelska hemmet och om att vi en dag ska lyftas upp, Herren till mötes, får höra: Det där är Darbyism! Så börjar man dissekera och bryta sönder, hitta feilen och bristerna i läran. Fel och brister som vi egentligen på olika sätt alla bär på. Vi har alla fel.

Det fanns grupper som klädde sig i vita kläder och gick upp på bergen för att vänta Jesus åter en speciell dag. Det fanns andra som räknade ut tider och stunder, och som i sin förälskelse och iver inför Herrens tillkommelse gick för långt, och kom snett. Och dessa lyfter man fram som varnande exempel på hur fel det kan gå när man alltför ivrigt väntar på Jesu snara tillkommelse. Så ser man inte den större faran i att merparten av dagens kristenhet sitter i godan ro, utan att ha en ton av uppbrott, utan en ton om vad som väntar. Visst fanns det många brister hos Darby, visst fanns det fel i teologin. Men låt inte den himmelska tonen gå förlorad i ditt liv. Låt inte blicken förlora fästet på det som är målet

för vår vandring.

Var har du ditt hem? Han kommer, det är skrivet, och inte bara skrivet, det är nedlagt i församlingen genom profetia, genom att han uppenbarar sig för oss och levandegör det profetiska ordet.

Tänk så underbart med denna broderskärlek som förenar, brödraskärleken som bär igenom allt. I första Moseboken kan vi läsa om hur Gud skapade mannen. Sedan tog han ur mannen ett revben och skapade kvinnan därav. När mannen vaknar upp ur sin sömn, säger han: ”Denna är nu ben av mina ben, kött av mitt kött.” Så gjordes de till man och till kvinna, alltså en förening.

Här ser vi den förste Adam och den första Eva. I Efesierbrevets femte kapitel möter vi föreningen mellan Kristus och församlingen. Det talas om en kärlek som inte är av denna jord och denna värld. ”Han är min, jag är hans. Ingenting kan nu skilja oss åt.”

Det finns inget här i världen som kan locka mig från honom och hans kärlek. Det finns ingenting här i tiden som jag skulle vilja byta ut mot det levande hoppet han gett mig: Han kommer!

-Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig

i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara. (Ef. 5:25-27)

Det här är inget man kan visa upp och stoltsera med. Nej, den som har fått möta Jesus blev totalt tillintetgjord vid detta möte. Jesus flyttade in – allt eget försvann och försvinner för att Han vill av oss göra ett heligt tempel. Tänk att få leva i denna härlighet, i denna innerliga gemenskap med honom! Det är församlingens stora förmån här i tiden. Trots att vi ännu inte har fått se honom helt och fullt, så vet vi: hans härlighet bor i oss, i församlingen. Den går aldrig organisera fram, men den brinner i hjärtat.

Församlingen beskrivs också som en pärla i bibeln; en dyrbar pärla. Varje människa är så högt aktad i hans ögon, att han vill av var och en göra ett kärl. Möjligen ett bräckligt kärl, men det är egentligen så mycket bättre, för då förstår vi att kraften kommer ifrån honom och inte ifrån oss själva.

Om han nu utväljer och gör ett brukbart kärl av det som ingenting var, då måste det väl vara mycket bättre än allt vad den här världen erbjuder.

När man äger denna innerliga gemenskap med Jesus, och när man har detta levande hopp, då är det inte mycket som skiljer oss från den fullkomliga föreningen. Det blir en naturlig övergång, det ögonblick som kan inträffa när som helst – då han kommer på skyn för att hämta sin församling. Det kommer inte på något överraskande sätt. Vi har en ton i hjärtat som säger: Amen! Vi väntar bara på ögonblicken då han kommer för att hämta sin församling.

Kom hit upp!

I Uppenbarelsbokens fjärde kapitel står något oerhört i första versen. Bara tre ord, försök förklara hur detta är möjligt. Johannes får detta budskap från höjden. Tre ord: ”Kom hit upp!” ”Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som måste ske härafter...”

Hur kunde Johannes få en sådan inblick i himlen och evigheten? Hur var det möjligt att Johannes kunde se in i denna härlighet och i allt det som försiggår i de himmelska höjderna?

Människan har strävat och försökt under årtusenden att få svar på livets stora frågor. Hon har med teknikens hjälp avancerat. Nu har man nått fram till den och den planeten. Vi har sett att det finns en stjärnvärld därborta... Så vet

man att allt detta bara är en liten droppe, det finns ingen gräns på oändligheten. Så kommer budskapet: Kom hit upp. Det står sedan i andra versen: ”Genast kom jag i anden...”

I detsamma, i ett ögonblick var han där! Det här är ingen utopi, det är himmelska realiteter. Gud skapade människan till sin

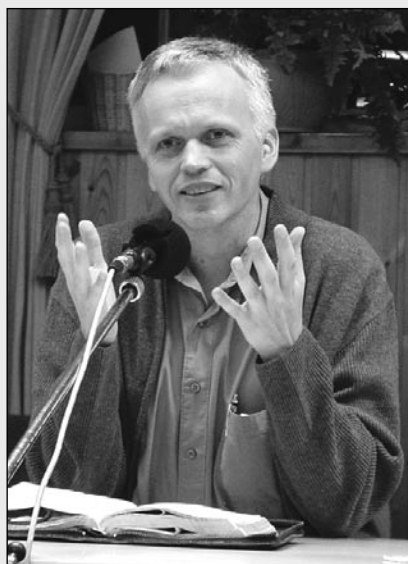

Foto: Mikael Eliasson

Är det något som tänder en gnista i ditt liv, detta att Jesus kommer? Är det något som sporrar dig i ditt arbete?

avbild. Gud tronar i höjden och Gud bereder en plats för sin sons älskade brud. Himmelen utan församlingen, det är som en bröllopsal; tom och grå och trist, utan att den berörda parten; bruden, är där. Församlingen är utvald, köpt från denna jorden, köpt från världen för ett högre mål. Glöm inte det!

Paulus skriver om detta:

-Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu på ett ögonblick vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. Men när detta förgängliga har kläts i oförgänglighet och detta dödliga kläts i odödlighet, då skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern är vunnen. (1 Kor. 15:51-54)

Jag måste fråga dig nu: är det vi talat och läst om här levande för ditt hjärta? Är det stort för dig att Jesus kommer? Är

det något som tänder en gnista i ditt liv, detta att Jesus kommer? Är det något som sporrar dig i ditt arbete? När du hör tonen om det eviga hemmet, om himmelen – är det något i dig som då säger Amen? Är det en sträng som rörs, så att det vibrerar i ditt hjärta: Jesus kommer!

Du kan aldrig teoretiskt försöka lära dig att hitta en eller annan form för hur det går till. Det primära här är att äga livet som han ger dig, även om du inte förstår allting. Ett barn som inte har lärt sig läsa, kan uppleva denna sanning. Det som är dolt för de visa och kloka, är uppenbart för de barnsliga och enfaldiga. Tro på hans ord! Han kommer snart!

”Jag går för att bereda er rum”, sa Jesus vid ett tillfälle då han höll sitt avskedstal. Det rådde en ganska svår stämning, det var tryckt. Jesus skulle lämna sina lärjungar. Han började tala: ”Jag ska lämna er, men jag går före hem att bereda er rum, för jag vill att där jag är, där skall också ni vara. Jag ska hämta er till mig.”

Låt oss avsluta med ett bibelord ur Uppenbarelsboken. Det handlar om en ny himmel och en ny jord och det nya Jerusalems härlighet. Vi vill väl inte komma till himlen bara för himlens egen skull, inte för gator av guld och allt det här som bibeln beskriver så underbart. Vi lever i brudekärleken. Vi längtar efter Jesus, brudgummen som vi ska få möta. Vi ska få förenas med honom. Han längtar på samma sätt efter den dag då maktbudet skall ljuda. Den tid och den stund som ingen mänsklig hjärna kan räkna ut, men Gud Fadern känner till, då skall bruden lyftas upp och inta sin plats i de himmelska boningarna. Staden är smyckad, allt blir fullkomnat. Vi läser:

-En av de sju änglarna med de sju skålarna som var fyllda med de sju sista plågorna kom och talade till mig och sade: Kom, jag skall visa dig bruden, Lammets hustru. Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem som kom ner från himlen, från Gud och som ägde Guds härlighet. Dess strålgans var som den dyrbaraste ädelsten som en kristallklar jaspis...” (Upp. 21:9-10)

Vi ser all denna härlighet beskrivas här. Kristus och församlingen, denna enhet, denna förening som man inte kan beskriva i ord. Måtte det vara en realitet för oss var och en. Måtte det vara ett heligt signum som får forma församlingens hela verksamhet, arbete och alla våra beslut. Jesus kommer! ■

”Maranataaffären är sannolikt inte unik. Med tanke på hur våra skattepengar hanteras är det inte konstigt att kommunalskatten chockhöjs. Frågan är vad medborgarna kommer att få för pengarna, annat än ovanligt dyra hotellrum.”

Den korrigering från Hotell Pilgrims-hem och Maranataförsamlingen som tillsänts tidningen som genmäle har till sist publicerats, men i stympat skick och först efter påtryckningar från församlingens jurist och hot om att gå till PO. Man anar ändå en viss förskjutning av åsikts- och yttrandefriheten. Tanken är kanske att denna typ av fri- och rättigheter ska försvinna - åtminstone så småningom.

Metoder att kontrollera eller helst tillintetgöra dem som framför obekväma åsikter kan naturligtvis försvaras. Om man lever i en diktatur och pressen inte har frihet är det väl så det fungerar - ingen förvånar sig. Trots allt har det väl inte gått så långt i vårt land? Nog finns det väl fortfarande medborgare som menar att demokrati och yttrandefrihet är för alla och att medborgerliga fri- och rättigheter är angeläget att värna om i ett demokratiskt land?

Vanligen brukar media vara förespråkare och företrädare för lika rätt och samma frihet för alla. Vad är det som styr vinklingen av information och vad vill skandal- och så kallad grävande journalister med sina artiklar där det mest framträdande tycks vara bristen på belägg för deras påståenden?

Avvikelser rapporteras

Med ny lagstiftning och särskilda ombud som ivrigt rapporterar varje avvikelse från de nya normer som är på väg att forma om rättsväsendet i vårt land, är det angeläget att veta vad som gäller. Det är viktigt att ingen utsätts för missaktning,

varken för religion, grupptillhörighet eller liknande.

Åsikter som det nya samhället inte kan bejaka måste dock bekämpas, vare sig de framförs från bibeln eller från predikstolen. Så arbetar myndigheterna med att kontrollera och reglera uttalanden på ett sådant sätt att det kan bli åtalbart att läsa vissa bibelord eller att förfäktat vissa åsikter.

Det gäller att hantera de opinionsbildande medium man förfogar över, och med viss styrning från de myndigheter som handhar ekonomin, kan man uppnå önskat resultat.

Pengar ger makt sägs det. Homosexuella rörelsen bedöms vara en sådan maktgrupp. Har man ekonomiska resurser blir givetvis det reella inflytandet större.

Penningens makt och politikens inflytande borde få de flesta att backa från sina förment låsta positioner. Media-branschen är djupt involverad för att få människor att ändra sina åsikter om vad som gäller och vad Gud förordnat i sitt ord. För övrigt finns många kyrkans män som talar om Gud på ett sånt sätt att det tilltalar flertalet sekulariserade människor.

Lätt och behändigt kan man förpassa de flesta av bibelns ord som opassande relikier från en svunnen tid - inget som äger relevans i våra dagar.

Så vad är sanning om motiv och händelser? Vad är sanning om likhet inför lagen, om att man inte får visa missaktning mot någon? Kan det vara så att några på ett speciellt sätt är undantagna, och att man med alla medel har att bekämpa dem?

Är det verkligen Maranatas fel att skatterna skjuter i höjden som man på ledarplats i Svenska Dagbladet påstår. Hur är det med den saken - det kan vara något att fundera över. ■

Vem är det som är Gud?

Nya Dagen har den 23 januari en ledarartikel med rubriken: "Staten är inte Gud". Underrubrik: "Är samfundens trosfrihet till salu för 43 miljoner?"

Frågan om hur billigt samfundet säljer sin trosfrihet, har vi haft orsak ställa i många år. Arne Imsen påtalade utvecklingen och ropade outtröttligt sina varningar i tidningen Midnattsropet. Han pekade på hur subventionerna styrde, tubbade och förförde kristenheten till allt

mera påtagliga eftergifter när det gällde församlingarnas organisation och substansen i förkunnelsen.

Nu inbjuds de 21 samfund som uppstår statsbidrag till "förhör" hos Homo-ombudsmannen i början av mars. Det gäller att tillfredsställande kunna bevisa att man driver verksamhet och predikar på laglydigt, demokratiskt vis. Annars kan man mista bidragen. Hur är det nu: Är samfundens trosfrihet fortfarande till salu? /SF

I Jesu närhet

Låt mig vila vid Ditt hjärta

För att lyssna till Din röst

Låt mig fyllas av Din kärlek

För att ge min nästa tröst.

Kan jag nog min Jesus prisa

För Hans blod som rann för mig

Att Han löste syndaslaven -

Gjorde mig till ett med sig.

Kan jag nog Hans ankomst vänta

Då Han hämtar bruden kär

För att vigas vid sin Brudgum -

Eviqt vara Honom när.

Kan jag nog med iver tjäna -

Kort är tiden som är kvar.

Följ Jesus dit Han kallar

Så Hans kraft blir uppenbar.

Vill du vila vid Hans hjärta

För att lyssna till Hans röst

Vill du fyllas av Hans kärlek

För att ge din nästa tröst.

-Ulla Johansson

BÖNEN

Ett bibelstudium av Tage Nilsson

Bönen är livsnerven i vårt andliga liv. Bön är ju förbindelsen med Herren. I hela Guds Ord; från början till slut står det mycket om bön och bönhörelse. Man kan hålla på dag efter dag och läsa vad som handlar om bön och bönelivet i Bibeln.

Fil 4:6 är en nyckelvers för bönelivet:

-Gör er inga bekymmer för något, utan låt Gud i allt få veta era önskingar genom åkallan och bön med tacksägelse.

Den här versen innehåller i ett nötskal vad vi behöver veta om bön. Skulle man bara läsa den här versen och tänka på den och praktisera den skulle det räcka. Den är fullmatad med hur man bär sig åt: gör er inga bekymmer... Finns det någon som aldrig gör sig bekymmer? Jag för min del har bekymrat mig oerhört mycket helt i onödan och tyngt ner mitt liv. Det hjälper inte hur gammal man än blir, man tyngs av bekymmer – hur ska det nu gå? Guds Ord är viktigare än mina känslor, mitt tyckande och mina bekymmer – att kunna lära sig är inte lätt. Men hur jag än resonerar, står uppmaningen kvar: gör er inga bekymmer!

Alla har önskingar av både andlig och materiell art. Medan vi lever möter vi varje dag önskingar. Det står så här: låt dem bli kunniga inför Gud. Det är tre satser, som påminner om gamla tiders telefonerande. Man ringde upp. När man begärde ett nummer sa telefonisten: den är kallad. Jag har sagt vad jag önskar, jag har åkallat att hon skulle ge mig det rätta numret. När jag fick svar från den andra orten dit jag ringde upp, då framför jag min bön och vad jag önskar.

Vad vill jag med samtalet? Naturligtvis vill man något med ett telefonsamtal. Jag kommer med min bön, och sedan jag avslutat min begäran inför den andra personen, är jag väl så pass hyfsad att jag tackar. Det är faktiskt något liknande med vår bönegemenskap med Herren. Man får göra kunnigt för Gud – käre Gud, hör mig. Där kommer jag i bön; åkallar. Så förstår vi att Herren hört vår framställan.

Egentligen behöver man inte ha så förskräckligt bråttom. Jag har varit med på många bönemöten då man har så bråttom att varken Gud eller människor hinner med. Ta tid för din framställan! Sedan: tack käre Gud att du har hört bön. Vi ska tacka Gud i alla livets förhållanden. Då får man vara tacksam också när man talat med Herren. Man bör inte avsluta en bön inför Herren utan att säga: tack Herre att du har hört bön, tack att du har tagit emot detta.

Vi ska läsa på ett annat ställe som också har med bönen att göra. I Mark. 11 står en viktig sak när det gäller vårt böneliv:

-Därför säger jag er: Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så skall det vara ert.

Ett oerhört löfte, men det finns en anknytning i det löftet till den vers som kommer sedan. Man kan inte rycka denna vers ur sitt sammanhang, man måste läsa fortsättningen:

-Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon. Då skall också er himmelske Fader förlåta era överträdelser.

Lägg märke till att här är det också fråga om bön: När ni står och ber. I människan välvs olika tankar; den ena efter den andra. Så kommer det: ja visst ja...

Det kan gälla någon som inte är närvarande i bönemötet, men det är någon som jag inte har ett bra förhållande till. Vi vet alla att det kan bli olika konflikter mellan människor. Man kommer i diskussioner som kan röra vad som helst. Andliga ting eller åsikter – det kan finnas många variationer när det gäller vår syn på Guds ord. Man kommer lätt i kollision med varandra. En liten stöt, det gör väl inte så mycket, men det kan bli så pass att man har svårt att komma ur det.

Många gånger är det just detta att man inte är villig att förlåta eller ta emot förlåtelse som hindrar bönesvar. Jag har haft njursten och vet att en enda liten sten kan åstadkomma fruktansvärda smärtor. Stenen måste bort. Det kan vara så också när man ber. En person man inte kan förlåta, blir till hinder för bönelivet. Man måste förlåta, inte bara med munnen, men av hjärtat. Det är avgörande för att bönen ska bli hörd och med framgång uträtta det den ska.

I Korinterbrevet finns många lärdomar när det gäller bönen:

-Ty om jag talar tungomål när jag ber, så ber min ande, men mitt förstånd bär ingen frukt. Vad innebär nu detta? Jo, jag vill be i anden, och jag vill också be med förståndet. (1 Kor. 14:14-15)

Vi har fått ett förstånd. Här står det att när det gäller bönen, ska man bedja både med anden och förståndet. När jag talar i tungomål, då ber min ande. Det är underbart att Gud har utrustat de sina på ett sådant sätt att man kan bedja med anden, tala i tungomål. När jag talar i tungor begriper jag inte själv vad jag säger, ingen förstår det, men min ande beder.

Bed mycket i anden! Det är som him-

melska vitaminer som strömmar till! Det går inte beskriva, men för dem som upplevt det, är det underbart.

Ibland orkar man inte gå på möten. Men tänk att få ha ett möte hemma på natten eller dagen; tala i tungor och bedja i anden – finns det något bättre?

När jag är ensam med Gud hemma och får tala i tungor, då är ingen där som kritiserar och bråkar och ber mig vara tyst...!

Gud är ordningens Gud, man får inte försumma sina plikter på jorden för att man är i anden. Tvärtom, man kommer att sköta dem bättre om man är i Anden. Om Gud har satt dig att utföra något, då märker du snart när tiden är inne att göra det. Vi läser: ”Jag vill lovsjunga i anden, och jag vill också lovsjunga med förståndet.” Vi har fått både anden och förståndet av Gud, det är samme givare. Ta emot och praktisera detta, det blir välsignade nätter och dagar!

Vi läser i Psaltaren:

-Jag ropar till dig, Herre, om morgonen kommer min bön till dig. (Ps. 88:14)

Det är väldigt underbart att få ropa till Gud bittida om morgonen. Egentligen är det mycket viktigare att börja med att ropa till Gud på morgonen än att tänka på morgontidningen och kaffet. Börja med att ropa till Gud. Ett möte med Herren på morgonen kommer att stämpla dagens göromål, kom ihåg det!

En del säger: ”Jag har inte tid...” Det är den usla brådskan och jäktet som fångar människan. Jag har inte tid att läsa Guds ord, jag har inte tid att bedja. Men man har tid att dricka kaffe, kan du begripa! Allt annat kan få vara, men nu måste jag möta Gud. Jag kommer inför honom och möter honom i bönen.

-Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje. (Fil. 1:3-4)

Om du är på ett torrt bönemöte, om det är långtråkigt där, så har vi ett gott råd här: börja bedja för folk! Till och med dem du kanske inte är så väldigt begeistrad i. Bed för dem du inte alls kan fördrå, och för dem du förargas över att de inte kan komma på mötet. Bed för dem om du funderar över den saken. Det är väldigt nyttigt, och det lättar i ditt eget andliga liv när du börjar bedja för dem.

I Kolosserbrevets avslutningskapitel räknar Paulus upp en hel hop med bröder som är till stor välsignelse och hjälper honom i vad han håller på med:

-Epafras, som är en av er, hälsar. Han är

en Kristi Jesu tjänare som alltid kämpar för er i sina böner, för att ni skall stå fasta, fullkomliga och helt övertygade om allt vad Gud vill. (Kol. 4:12).

Man kan kämpa en bönekamp för sig själv, ha svårigheter och problem, men den här brodern hade en kamp för sina medsyskon. Kom ihåg att vi är lemmar i samma kropp. Om jag bryter pekfingret, då lider hela kroppen, och jag plågas väldigt.

Varför kämpade Epafras? Jo, för att syskonen skulle stå fasta och fullkomliga och övertygade om allt som var Guds vilja. Vi behöver förbön och vi behöver bedja för andra. Vi är frälsta och har blivit uppfyllda med Guds Ande. Kom ihåg att satan verkar än och går till angrepp på vissa svaga punkter i mitt liv. Han sätter in sin kraft på vissa områden, men jag har förebedjare som beder och kämpar för att jag ska kunna stå fast och inte vika av från Guds väg.

Tänk så många som har varit med, men som är borta idag. Varför är de borta? Det är en allvarlig fråga. Det går inte bara skylla på dem själva för att de inte orkade med. Det är så viktigt att det finns människor som kan kämpa för andra, så att de blir bevarade i den fasta tron och vissheten och glädjen i Guds vilja.

Det är väldigt viktigt att man förstår detta att kämpa för människor och deras tro. Vi läser i första Samuelsboken:

-Det vare också fjärran från mig att jag skulle synda så mot Herren att jag slutade be för er. Jag vill i stället lära er den goda och rätta vägen. (1 Sam. 12:23)

Vi märker här att det räknas som synd att inte bedja. Vi beder och beder och tycker kanske att det hjälper ingenting, men vi får inte upphöra. Till mitt sista andetag måste jag vara en bönemänniska som icke upphör att bedja. För om jag upphör att bedja, så stänger jag till.

Vi beder i vår kammare, vi beder i församlingen – det måste finnas en ordning. Men förutom allt detta inrutade till vissa tillfällen och dagar, måste det också finnas en allmän böneatmosfär som strålar ut ifrån vårt liv.

Om vi lever i det verkliga bönelivet, så kommer människor vi möter att märka det. Vi behöver inte gå på så väldigt och berätta om våra andliga upplevelser. Omgivningen känner att här har vi en bönemänniska.

Du har kanske läst om väckelser och väldiga bönemänniskor. Finney, exempelvis. Det berättas också om en broder i

vårt land som var evangelist. Det blev en underbar väckelse där han verkade och många människor blev frälsta. När någon får vara till välsignelse, blir han ofta upphöjd. Men nu var det en i församlingen som sa: följ mig, så ska du få se vem som egentligen är upphovet till väckelsen! De gick bort till en stuga nånstans, och där låg en gammal kvinna. Hon orkade inte vara med i mötena, men hon kämpade i bön och bad fram väckelsen och människors frälsning. Det var henne Gud använde för att tända elden.

Det är viktigt att förstå att för Gud är allting möjligt. Han vill använda dig och mig. Vi får vara hans bönetjänare, så att människor blir träffade. Vi läste nyss att det är synd att underlåta bedja. Satan vet om det, och på många platser är bönemötena de minst besökta mötena. Om man annonserar bön och bibelstudier kommer få, men till sång- och musikmöten kommer många!

Det står ingenstans i skriften att om vi inte spelar och sjunger, så blir det till synd. Men däremot är det synd att underlåta att bedja. Vi läser i Jakobs brev:

-Elia, som också fick lida, bad en bön att det inte skulle regna, och det regnade inte över landet under tre år och sex månader. Och när han sedan bad igen, gav himlen regn och jorden bar sin gröda. (Jak. 5: 17-18)

Hur såg han ut, hurudan var han? Preci som du och jag. Samma natur, men han upplevde att Guds natur tog överhanden i honom, därför kunde han säga till regnet ”stopp”, när det kom. Vi har precis samma natur som Elia. Men om vi fått del av Herren och Herrens natur, då kan vi få makt med Gud i bön, som det heter. Det är inget vi åstadkommer själva, utan det är Guds natur i oss som verkar fram det.

Låt oss sträcka oss efter det! Vi ska inte tänka att det räcker som vi har det, och vara tacksamma. Ja, visst ska vi vara tacksamma, men vi ska, som Paulus säger, stiga från den ena härligheten till den andra. Jag sträcker mig mot det som är framför mig och förgäter det som är bakom. Snart är jag hemma, men under tiden här vill jag ständigt jaga framåt i bönelivet.

Låt oss ta vara på löftena som gäller vårt fortsatta andliga liv!

Vi talar om att Jesus ska komma. Ja, han kommer snart, och desto viktigare då att använda livet i bön tills han kommer! ■

Religiösa moderiktningar och Ordets vägledning

Foto: Mikael Eliasson

Strömningar i den karismatiska rörelsens kölvatten

En artikelserie av STIG ANDREASSON

Vår tids mångfacetterade och komplicerade andliga situation är följden av en hel serie olika trender, som berört kristenheten sedan 1960-talet. Vi skall försöka sammanfatta det hela så enkelt och kortfattat som möjligt.

Den karismatiska förnyelsens uppkomst och utveckling.

I början av 1950-talet sökte den sydafrikanske pingstpastorn David Du Plessis kontakt med Kyrkornas Världsråd och lyckades skapa intresse för pingstbudskapet i de stora klassiska kyrkosamfund, som tidigare snarare varit reserverade mot detta. Pingstvännernas förkunnelse om Andens dop med tungotal som åtföljande tecken fick därmed allt större utrymme inom olika kyrkosamfund.

Redan 1953 bildades Full Gospel Business Men's Fellowship, som kom att utöva ett stort inflytande på lekmän inom affärsbranschen genom samma typ av förkunnelse. Då rektor Dennis Bennet från Episkopalkyrkan trädde upp och vittnade om sitt andedop förde detta till en förnyelse inom vissa delar av detta kyrkosamfund. Bland lutheranerna framstod Larry Christensen som en stark representant för den karismatiska förnyelsen.

Även den katolska kyrkan berördes, speciellt i USA och Canada. Bibelläsning är utan tvekan vanligare bland katoliker i Nordamerika än i de flesta latinska länder, vilket säkert bidrog till att skapa

öppenhet för pingstbudskapet.

Den karismatiska rörelsen nådde emellertid snart också Europa, där den mer eller mindre kom att beröra de flesta kyrkosamfund. Detta är naturligtvis en alltför kortfattad redogörelse av en mångskiftande företeelse. Alla karismatiska grupper och församlingar upptog inte den klassiska pingsteologin till hundra procent. Rörelsen kom att uppvisa ganska många olika ansikten från land till land och från kultur till kultur.

Det är höjt över allt tvivel att många människors andliga liv blivit både förvandlat och berikat genom den karismatiska förnyelserörelsen. Trots detta är det uppenbart att rörelsen redan i sin början hade en del svagheter, som i fortsättningen skulle ge upphov till en del avarter och sidospår.

Detta kommer fram i en bok med titeln "Blessing the Church", som flera av den karismatiska rörelsens ledare i England själva har skrivit. Huvudförfattaren heter Clifford Hill och varken han eller de andra har lämnat den karismatiska rörelsen eller direkt ändrat uppfattning i trosfrågor. Men de gör en saklig utvärdering av rörelsens inflytande på världen och kristenheten. De menar att den karismatiska förnyelsen själv uppstod under stark påverkan av den västerländska popkulturen. Många av popkulturens ideal flyttade in bland karismatikerna. Detta påverkade både mötesstilen och förkunnelsen, som på många håll varit alltför ytlig. Detta har därför utlöst en stor öppenhet för nya trender och moderiktningar som ständigt har avlöst varandra.

Många trender och många vindkast.

Under de senaste tjugofem åren har kristenheten berörts av en mängd olika strömningar, som alla mer eller mindre dykt upp i den karismatiska rörelsens kölvatten. De flesta av dessa strömningar och vindkast har vanligen omtalats som "väckelser", ett ord som man nog bör bruka med återhållsamhet i de flesta fall. Naturligtvis förekom sådana trender också före den moderna karismatiska rörelsens framträdande. Som exempel kan vi bara nämna den amerikanska "helbräddagörelserörelsen" med en rad "mirakelmän" i centrum som kom åtskilliga år tidigare.

På senare år har vi fått "lovsångsväckelsen", då boken "Guds makt genom lovsång" blev en bestseller, vilket också förde till en speciell "lovsångsteologi", som alltså är på tapeten. Så kom "lärjungaväckelsen", då man gjorde en viss skillnad på vanliga kristna och lärjungar. För att förtjäna sistnämnda titel behövde man träning och utbildning. Den lever också vidare. Så kom en tid då andeutdrivning och kamp mot demoner blev väldigt aktuellt. Detta har tonats ned trots att den ockulta faran bara ökar överallt i västvärlden. Trenderna följer alltså inte alltid det som är aktuellt i tiden. De består mer av godtyckliga religiösa moderiktningar än av en anpassning till den rådande situationen. Ja, så har vi fått Trosrörelsen med sin speciella framgångs- och härlighetsteologi. Men vi måste vara på det klara med att Trosrörelsen fanns i Amerika under be-

nämningen "Word of Faith Movement" redan före den karismatiska förnyelsen. För oss i Norden kan det se ut som om trosrörelsen är en sorts fortsättning på den karismatiska rörelsen, men det beror på att den kom till våra breddgrader på ett relativt sent stadium. Så måste vi nämna "profetväckelsen" och införandet av s.k. "kunsapsord" i avsikt att uppenbara fördolda ting om människor eller förhållanden. Men "profetrörelsen" har också fört till en form av s.k. "herradömeologi," enligt vilken den kristna församlingen i ändens tid kommer att uppleva den mest otroliga framgång. Det skall vi återkomma till i en särskild artikel..

Redan ganska tidigt upplevde man lite här och där att människor "föll under Andens kraft", som det hette. Detta har på senare år blivit starkt aktualiserat genom "Torontoväckelsen," som också kännetecknats av starka fysiska manifestationer. Folk faller, kommer i skakning, skrattar hysteriskt eller gråter. "Pensacolaväckelsen" gick i stort sett i samma stil. Allt detta föranledde relativt nyligen en norsk evangelist att varna Guds folk för att bli "vindflöjlar" som han kallade det. Han menade att

det är farligt att ständigt följa med i alla dessa vindkast och ständigt svänga runt för att få samma inriktning som senaste lärdomsväder. "Vem kopierar vi just nu?" frågar han lite ironiskt. Ja, även Bibeln varnar för att ryckas med av varje vindkast i läran. Religiösa moderiktningar duger inte som vägvisare.

På grund den stora mångfalden av trender och strömningar, som förresten ofta griper in i varandra, kan vi inte i detalj analysera dem allesammans. Just nu skall vi begränsa oss till det man ofta har kallat "fallande-väckelsen". I den engelsktalande världen har uttrycket "Slain in the Spirit" blivit vanligt. I Norge talar man om att bli "slått ned av Ånden" och hos oss talar man om att "falla under kraften."

Vad säger Bibeln om att "falla under kraften"?

Alla viktiga frågor måste få sitt svar i Guds eget Ord. Och där finner vi knappast något som liknar manifestationerna i Toronto eller Pensacola men istället ganska många exempel på hur människor vid olika tillfällen föll ned inför Herren för att visa honom vördnad, ägna honom sin

hyllning och tillbe honom. I Nya testamentet används då ordet "proskunein", som enligt Studiebibeln bara avser tillbedjan. Någon faller på sitt ansikte för att tillbe Herren. Så gjorde den spetälske, som föll ned inför Jesus och sa: "Om du vill kan du göra mig ren!" (Matt.8:2-3). Detsamma gjorde synagogsföreltåndaren, som vädjade om hjälp för sin dotter. (Matt.9:18-19) Också lärjungarna föll ned inför Jesus sedan han hade räddat dem ur stormen och även den blindfödde, som fått sin syn igen, föll ned inför Mästaren i tillbedjan. (Matt. 14:33, Joh.9:38). Vid alla dessa tillfällen är det människor som fullt frivilligt faller ned inför Herren. Ingen faller ofrivilligt eller okontrollerat och ingen faller baklänges.

Däremot berättar Bibeln om att onda andar kan kasta omkull människor. Då används ett helt annat ord, nämligen "ripto", som beskriver hur någon kastas till marken. (Luk.4:34-35). En gång sägs det om en demonbesatt person att han kastade sig ned inför Jesus. Se Lukas 8. Men då är det inte alls det ord som hör samman med tillbedjan som används. Istället används ett ord som kan betyda att "han föll framstupa." Exakt samma

ord använder Jesus själv då han talar om störtfloden och vindarna som kastade sig mot huset så att det föll omkull. Andarna som bodde i den besatte var både maktlösa och skräckslagna inför Jesus. Det var demonernas panikkänsla som fick deras offer att reagera som han gjorde.

Några gånger verkar det som om Herrens fiender skulle ha fallit baklänges till marken. Då hela hopen med Judas i spetsen kom för att fångsla Jesus och hörde honom säga vem han var, ryggade de tillbaka och föll till marken. (Joh.18:6) Då väktarna vid graven såg ängeln vältra bort stenen skakade de av skräck och blev som döda. (Matt.28:4) Wuests översättning säger att de *"kastades in i en okontrollerbar bävan."* Vid mötet med Jesus på Damaskusvägen föll följaren Saulus till marken. Förmodligen färdades han på ett riddjur och tumlade antagligen till marken, kanske från en åsnerygg.

Vi finner inga exempel på att Guds kraft slår gudfruktiga människor till marken. Även då en Guds man ibland överväldigas av Herrens närvaro och känner sig så liten och kraftlös att han faller ned som död, får han genast höra ord av uppmuntran och kraft. Så skedde med Johannes på Patmos. (Uppb.1:17). Daniel föll flera gånger ned med ansiktet mot jorden, gripen av bävan och kraftlöshet. (Se Daniel 8 och 9) Men då rörde en hand vid honom och reste honom upp. Profeten Hesekiel upplevde detsamma. Flera gånger berättar han: *"Jag föll ned på mitt ansikte. Men en andekraft kom in i mig och reste mig upp på mina fötter."* (Hes.3:13-14) När jag läser dessa ord säger det "Halleluja" i mitt hjärta. Gud kastar inte sina vänner till marken. Andekraften från Honom reser dem istället upp! Det är den kraften Guds församling behöver uppleva mer av idag - den kraft som reser upp dem som är nedslagna och nedtryckta av själafienden.

På intet sätt vill jag göra min egen begränsade erfarenhet till ett sanningskriterium. Men vid praktiserandet av förbön för sjuka och sökande människor är jag inte van vid att se dem falla till golvet. Däremot har jag en del gånger varit med då människor som varit intagna av andemakter inte kunnat uthärda en atmosfär av bön och Ordets förkunnelse och de har då fallit omkull. Detta tycker jag stämmer med de bibliska exemplen.

Några skakande vittnesbörd.

En ung kristen från Oslo Kristne Center berättar att han tidigare var påverkad av New Age och deltog i en meditationskurs. Vad han där såg berättar han på följande sätt: *"Sedan folk legat på golvet en stund började de plötsligt att storgråta. De var hysteriska och uppförde sig som små barn. Några brast ut i vilda skrattsalvor. Själv upplevde jag helt fysiskt hur händerna knöt sig och ansiktet liksom snördes samman. Några av eleverna såg underliga väsen."*

Den danske specialläkaren Michael Harry berättar om en färgad luthersk präst från Sydafrika, som samarbetade

*Det är den
kraften Guds församling
behöver uppleva
mer av idag - den kraft
som reser upp dem som
är nedslagna och
nedtryckta av
själafienden.*

med Finska Kyrkan och som i egen-skap av tolk åtföljde en grupp finnar till Pingstkyrkan i Brownsville, Pensacola. Vi saxar lite från Harrys berättelse: "Den finsk-afrikanske pastorn och hans sällskap hade fått plats i främsta raden. De blev föremål för förbön och det förväntades att de skulle falla som bevis på att den helige Andes kraft var verksam. Pastor Kilpatrick började andas på den stadigt stående prästen för att få honom att falla, men utan framgång. Trots detta fortsatte Kilpatrick att andas på honom och dessutom kom två män och ställde sig på var sin sida av prästen, som frågade: "Varför kommer ni?" De svarade: "Vi vill bara skona dig när du faller." Men prästen behövde inte dessa "catchers" (gripare) och pastor Kilpatrick gick vidare, till synes något förnärmat över att han inte fick finnen att falla i likhet med de flesta andra gästerna. Vad pastor Kilpatrick inte visste var att den färgade prästen var uppväxt i Sydafrika

och att han där genom kontakt med hinduer kände till liknande företeelser. En hindu samlade mycket folk i New Age-sammanhang. Han bad medan han satte sitt finger på stående folks panna och de föll baklänges under stort jubel. En journalist från London skriver att han fick förbön av Torontopastorn, varefter han föll på gummimattan och grät medan han rullade runt. Efteråt blev han tillfrågad: "Är du en kristen?" "Nej," svarade han. "Varför faller du?" "Jag samlar på andliga upplevelser." "Har detta skett med dig tidigare?" "Ja, hos hinduer och hypnotisörer."

Inom hinduismen talar man om s.k. "kundalini-verkningar", som bl. a. förekommer inom Yoga och som starkt påminner om yttringarna inom "fallandeväckelsen", men det kan vi inte gå in på just nu. Som slutvinjett tar vi med några ord av Normand Andersen, en ledande man i en församling i Köpenhamn. För en del år sedan upplevde broder Normand att folk föll i golvet i praktiskt taget alla möten han deltog i. Han trodde att dessa manifestationer verkligen var från Gud men började bli orolig då han upptäckte att han faktiskt kunde styra dessa fenomen helt själv. "Då bestämde jag mig för att tala med Gud om saken," säger han och fortsätter: "Jag bad: Gud, du vet vad som sker. Om detta inte är från dig ger jag upp det. Du får ta hand om det hela och styra det. Jag vill inte styra någonting eller någon människa." Från och med den dagen har ingen fallit i golvet. Sedan den tiden har Gud fört mig mera in i själva kärnan. Vi måste tillbaka till Kristi kors och Kristi evangelium, ty därpå vilar tron och därifrån utgår den kraft som är styrd av Gud."

Dessa ord av vår danske broder påminner oss om hur viktigt det är att följa de gamla stigarna som alltid för oss till Jesu kors. Då evangelisten Filippus kom till Samarien fick han uppleva att många människor blev omvända, helbräddgjorda och befriade från onda andar. Han fick döpa många till Kristus och den helige Ande blev mäktigt utgjuten över de nykristna. Men vad predikade Filippus? Han predikade Kristus för folket står det i Apg. 8:5. När vi lyfter fram Jesus sker också allt det andra och då sker det som han vill. Då är kraften styrd av Gud som vår danske broder sa. Här går vägen! Låt oss vandra på den! ■

Jesusdebatt

Artiklar ur en Jesusdebatt i Svenska Dagbladet, där bl.a. K G Hammar, Anders Pilz, Sten-Gunnar Hedin och Anders Arborelius medverkat.

Text: Stina Fridolfsson

I Svenska Dagbladet kunde läsaren nyligen ta del av ett "Jesusmanifest" som en pingstpastor tillsammans med en katolsk biskop formulerat, eftersom man, enligt uttalande i SvD "sörjer över att landets ärkebiskop så öppet ger uttryck för tvivel när han i stället borde visa vägen till tro och upprättelse."

Förunderligt nog har man efter Svenska Kyrkans skiljande från staten fått något annat att debattera om än kvinnliga präster, lönesättning och hur kyrkan klarar ekonomin. Nu aktualiseras frågor som har med den grundläggande tron att göra. Man vill klargöra vem Jesus är.

Med en blick i backspegeln kan vi påminnas om hur prästen Ma Oftedal, som sysslat med diverse ockulta ting för några år sedan blev avstängd från sitt ämbete av domkapitlet. Efter gnissel, gny och protester, återfick hon emellertid sin prästkappa, trots sin mycket luddiga gudsbild och ockulta idéer.

Utställningen "Ecce Homo", med foton av nakna, aidssjuka människor, som skulle åskådliggöra Jesus och hans lärjungar, visades i olika kyrkor, och i riksdagen, trots protester från både kristna och muslimer, som menade att det var blasfemi.

Svenska Kyrkans präster betjänar numera som officianter vid ingående av homosexuellt partnerskap.

Ända sedan Nathan Söderbloms tid,

har Svenska Kyrkan också ivrigt flirtat med Rom, vilket manifesterats i stora, ekumeniska möten. Numera förekommer även synkretistiska gudstjänster och manifestationer, exempelvis tillsammans med muslimer och buddister.

Dessa exempel talar om att Svenska Kyrkan verkligen inte slagit vakt om det som ursprungligen var dess bekännelse-skrifter. De är till stor del författade av Martin Luther, i hans kamp mot Katolska Kyrkan.

Så långt Svenska Kyrkan. Men i dessa ekumenikens tider, vet vi att i stort sett hela frikyrkligheten också följt med i samma utveckling, bort från vad urkunden, Bibeln, undervisar om.

Exempelvis uppfördes häromåret i Filadelfiakyrkan i Stockholm musicalen "Jesus Christ, Superstar". Där framställs Jesus som en tvivlande krake, med svårigheter att förstå sin uppgift i tiden.

Egentligen är det mer än anmärkningsvärt att plötsligt pingstpastorn Sten-Gunnar Hedin, med detta i bagaget, har behov av att tillsammans med katolske biskopen gå ut med en trosbekännelse som ska utgöra en protest mot ärkebiskopens teologi – "som oroar kristna".

Är hans teologi något mer att oroas för än den teologi - eller brist på teologi - som redan har gjort sig märkbar i kristenheten, inte minst i pingströrelsen, under en lång följd av år?

Att en pingstpastor skriver oroliga manifest för att värna om den tro han har gemensamt med en katolsk biskop, borde oro kristenheten mer än allting annat!

Det som trots allt är positivt med den debatt som faktiskt uppkommit omkring kristendomens fundament, är att människor väcks till funderingar om vem Jesus Kristus är. Till och med i nyhetsprogrammen kan man plötsligt få höra en kyrkoherde påpeka att tron på att Jesus var född av en jungfru är grundläggande och viktig för vår frälsning.

-Om Jesus är en vanlig människa, tillkommen på vanligt sätt – varför skulle syndens makt brytas just genom denne mans död och uppståndelse? Det är Guds suveräna handlande i en konkret historisk situation, där syndens makt över människan i alla tider bryts genom att Kristus är den nye Adam, den nya skapelsen! (Kyrkoherde Björn Fyrlund, P1 morgon 6/2-03)

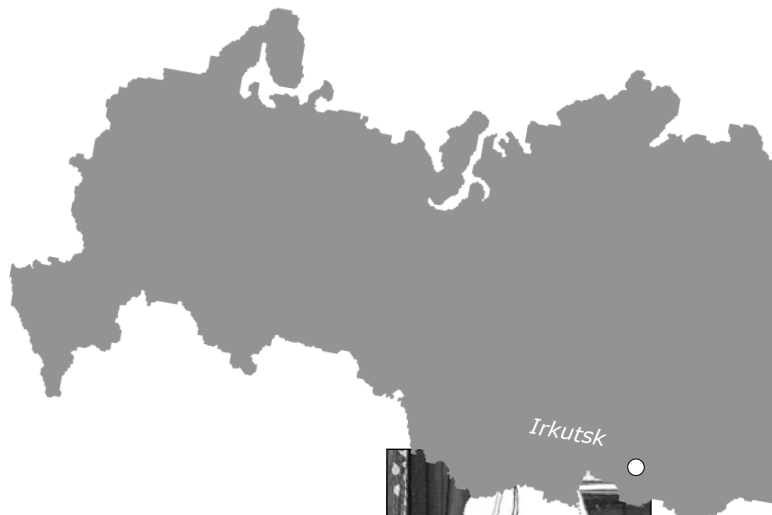
Naturligtvis försöker genast en biskop sofistikerat påpeka att det måste finnas möjlighet för dem som har intellektuella hinder att få utrymme i kyrkan, än om han inte kan tro på jungfrufödsel och annat som är svåracceptabelt för den förfinade människan.

Men för människor som brottas med synd och skuld, kan ett inlägg om Jesu försoning mellan nyhetsrapporteringarna i en mörk och hopplös tid, förmedla en livgivande hälsning från Honom som är uppståndelsen och livet!

Låt oss utnyttja tillfället att predika evangelium för den sekulariserade människan som överrumplats av teologiska frågor i samhällsdebatten! ■

Maranataförsamlingen i Stockholm har fått förmånen att sända ut syskon i olika riktningar. En del verkar i trakter där församlingen haft arbete i många år, andra har låtit sig inspireras av nya skörddefält. Vi har besökt syskon som arbetar för Guds rikes utbredande.

Via e-post nås vi av rapporter från våra utsända, och här förmedlas några av hälsningarna. Även om en del bär personlig prägel med speciell hälsning till församlingen i Stockholm, har de säkert värde för alla våra läsare och missionsvänner!

Irkutsk

Foto: Mikael Eliasson

Emanuel Johansson i Irkutsk, Ryssland

Här i Irkutsk har vi överallt där det varit möjligt spridit evangelium med hjälp av traktater, personligt vittnesbörd och biblar.

Här har vi blickat in i sammanhang som är helt fruktansvärda, men som givit oss en bild av Rysslands och rysens situation. Det kan kanske bäst beskrivas med orden *Vodka* och *Kriminalitet*.

Vi har dagligen samlats för att läsa bibeln och be. Jag tror att Igor och Natasha har växt till i tron, liksom det haft betydelse för mig personligen. Nu ser vi med förväntan fram mot en andra etapp av vår resa, som vi kommer att tillbringa i Litauen. Vi hoppas att även där få utträtta något för Gud.

Allt detta kan genomföras på grund av att det finns människor som ger sitt liv i församlingen för varandra; i syfte att utföra och fullfölja den kallelse Gud har för sitt folk – sin församling.

Därför vill jag och Igor och Natasha uttrycka tacksamhet

Santo Domingo

Foto: Mikael Eliasson

Karin Vidén i Santo Domingo, Dominikanska Republiken

En och en halv månad har nu gått sedan vi tillsammans med Kito och Belkys med sonen Melkies flyttade in här i församlingens nya missionscenter i Las Palmas. Att även våra syskon nu bor här innebär en väldig uppmuntran för gemenskapen och en tillgång i det dagliga arbetet och mötena eftersom de kan delta i alla samlingar och slipper många, långa och påfrestande resvägar fram och tillbaka.

Den nya möteslokalen är väldigt fin och har bra läge direkt från framsidan av fastigheten. Vid de återkommande strömavbrotten som ofta sker just vid mötesdags har vi ändå både ljus och fläkt med hjälp av det fina elverket. Våra syskon som bor i La Cañada kommer troget promenerande till alla möten. Dessutom har vi fått besök av ganska många nya grannar och som alltid, väldigt många barn.

Varje söndagförmiddag har

vi barnmöten för ca 70-80 barn och det är ett stort ansvar att få ge en kontinuerlig grundläggande undervisning utifrån Guds Ord till dessa unga, öppna hjärtan och sinnen. Belkys undervisar den yngre gruppen och Berno tar sedan vid och samlar de något äldre barnen. Vi har skaffat in fina arbetsböcker där det för varje lektion finns en bibelberättelse, frågor och uppgifter att lösa. Fortsätt be till Gud för barnarbetet!

Belkys har även tagit itu med alfabetisering av något äldre barn och ungdomar som ännu inte lärt sig läsa och skriva, och tre eftermiddagar i veckan samlar hon en grupp på cirka 15 elever. Ofta är skolorna här väldigt stora med upp till 50 barn i en sal, vilket innebär mycket oväsen och minimal möjlighet till koncentration och inläring. En mamma uttryckte stor glädje över att Comunidad Maranata nu skulle komma

tillbaka. Hon hoppades på att hennes 10-årige son nu skulle få en chans att lära sig läsa, på samma sätt som hennes bror en gång fick undervisning genom församlingen.

Arbetet tillsammans med bröderna i fängelseförsamlingen fortsätter. Helt nyligen inträffade ett allvarligt upplopp i fängelset vilket resulterade i minst tre döda och många allvarligt skadade. Vid vårt senaste besök berättade broder Juan, som förestår församlingen, att det varit mycket oroligt och spånt en tid då två rivaliserande gäng uppstått. Vid lördagens möte uppmanade Juan bröderna, att de skulle vara beredda och hålla sig undan, eftersom han klart upplevt att något otäckt skulle hända. Samma kväll utbröt uploppet!

Bara någon dag dessförinnan hade ett stort gäng satanister stegat in i församlingslokalen och utövat sataniska riter. Juan bad dem respektera Guds hus och fick då till svar; "Be då din Gud att han stoppar oss." Ett av de första dödsoffren i uploppet var just denne man som öppet hädade Gud.

Vi lever i en ond och bedräglig tid men i allt får vi söka Gud och hämta hjälp och vägledning för att på bästa sätt vara i tjänst för Honom så länge det heter idag.

Maranatahälsningar! ■

Mikael Eliasson i
Arusha, Tanzania

till församlingen. Till dig som sitter i receptionen, städar hotellet, har hand om frukosten, kör taxi, renoverar hotellrum, arbetar med bokföringen, tar hand om skolbarnen, lagar maten, diskar. Till dig som lägger ned tid i bön – ja, alla som utför sin uppgift i tacksamhet till Gud. Syskon, vi har en stor uppgift, därför att vi blivit betrodda med evangelium. Jag hoppas att den eld vi såg flamma upp under bibelskolan alltfört brinner och det med tilltagande kraft.

Vi tar del av nyhetssändningar, och vi ser hur världen skakar. Irakfrågan som vi ser utveckla sig till en konflikt mellan Europa och USA, till exempel. Men Guds församling ska avgå med segern. Låt oss därför satsa allt den korta tid vi har kvar.

En dag åkte vi till den stora Kina-marknaden inne i centrum. Där delade vi ut de kinesiska skriftena och bibeldelarna vi hade. Kineserna tog emot med stort intresse. En av dem sken upp och sa: - Ditt ska jag också! Och pekade mot himlen. Burjater, armenier, vietnameser och en del ryssar var också på plats, och en del blev nästan upprörda över att inte också de fick traktater. Jag träffade också en kirgis; sa alla ord jag kan på kirgisiska och gav honom en traktat på ryska.

Tack för alla förböner.
Fridshälsningar! ■

Frid älskade syskon i världens alla hörn! Ja, nu har jag sannerligen landat i Afrika!

Igår skulle vi åka till en by som heter Kikatiki, nästan vid foten av Kilimanjaro. Vi fick ta bussen, som var byggd för 30 personer, men där dom klämde in nästan det dubbla. Men det gick bra, och vi kom fram, som färdigpressade apelsiner.

Denna by, Kikatiki, är en central by i Meruland, väldigt nära Sakila, den by där Nixon är uppväxt. Det är en marknadsplats för bönder runt omkring. Här kan man köpa allt som går att tänka sig från en gård: majs, ris, bönor, kryddor, betor av olika slag, grönsaker, ananas, papaja, ja, även potatis.

Det var en marknad av ett

slag som jag aldrig sett, naturligtvis. Kvinnor i hundratal som gått kanske 20 km med sina saker för att sälja på torget. Många bär det dom har på huvudet när dom inte har så långt att gå, kanske "bara" 5 km.

Men det var ju inte för marknaden vi kom hit, utan för två möten. Ett med pastorer och ett friluftsmöte på marknadsplatsen. Nixon hade sagt åt pastorer att begränsa sig till ett 25-tal, för det var en så liten lokal, men det kom mer än 50 bröder och några systrar som satt utanför och lyssnade.

Där steg en ung man fram och vittnade om hur han som liten pojke blev frälst efter att ha gått i söndagsskolan. En annan broder berättade hur han just i Kikatiki för första

gången hörde evangelium på ett av Nixons friluftsmöten på marknadsplatsen.

Sedan var det en gammal broder som klev fram och berättade att han ägde en av byns krogar och även var en lokalpolitiker som jobbade för att stoppa Nixons möten i slutet av 60-talet. Han drack mer och mer, och försökte stoppa Guds verk. Men han blev härligt frälst och är nu en av pastorer i byn Sakila där det hela började. Detta var enormt att höra.

Mötet på marknadsplatsen var också förunderligt. Alla som satt i solen och lyssnade i två timmar. Hemma i Sverige skulle dom knappt ha stannat. Det var några som begärde förbön efter mötet också.

- - -

Veckan har varit mycket in-

Mikael Eliasson i en nystartad församling i Tanzania som till mer än hälften består av barn. Här är det 170 barn som kommit till inskrivning för församlingens förskola.

tensiv med många händelser som det ska bli väldigt roligt att rapportera om när jag kommer hem.

Jag hade aldrig kunnat föreställa mig hur detta arbete som började i en liten by uppe i bergen kunnat få sådana verkningar i norra Tanzania. Med idag närmare 80 församlingar i mycket fattiga områden är behoven så enorma. Att se hur dessa syskon offrar av sitt armod gör en helt förkrossad.

I ett helt nytt område har det blivit en enorm väckelse bland barnen. Mer än halva församlingen är bara barn. Ni skulle se dem prisa Gud, det är obeskrivligt.

Jag predikade sista mötet där igår förmiddag. Ämnet var "låten barnen komma till mig". Det var som att hålla vatten rakt i en tratt. Barnen satt blickstill och lyssnade i flera timmar, trots att dom först hade haft söndagsskola. Det var lika många barn utan-

för som lyssnade som inne i den enkla nybyggda lokalen. Med Kilimanjaros snötäckta topp bakom ryggen och unga tonåringar som passerade lokalen med vattenkrukorna på sina huvuden, så var alla illustrationerna som förberedda för min predikan.

Skapelsens skönhet som en avspeglning av Guds härlighet, och det vardagliga slitet med sina bördor som inte gör halt bara för att det är söndag, visar på den starka kontrasten livet utgör för våra trossyskon här i Tanzania. Församlingens pastor, Lazarus, hälsning i slutet av mötet, med en vädjan om hjälp för deras nystartade förskola, gjorde mig helt tillintetgjord. Utan att ha några som helst resurser har man startat i tro. Till inskrivningen i tisdags kom det 170 barn! Dessa barn har blivit som en öppen dörr för att nå även föräldrarna med evangelium. ■

Mer i nästa nr.

Foto: Stina Fridolfsson

Jan-Egil Hafsahl talar med en kvinna som letar mat på soptippen utanför Arad i Rumänien. I nästa nummer av Maranata får vi läsa ett reportage ifrån arbetet på det missionsfältet.

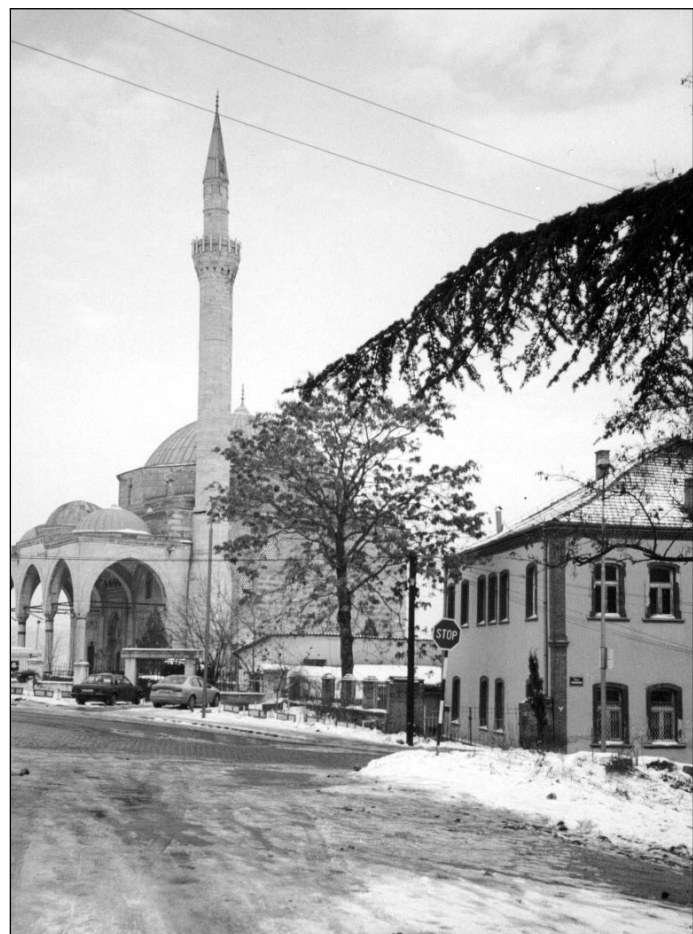

Foto: Stina Fridolfsson

Stina Fridolfsson i Skopje, Makedonien

Foto: Mikael Eliasson

Stina Fridolfsson har besökt Skopje i Makedonien, där vänner bor som fann sin tillflyktsort hos syskonen i Maranataförsamlingen, som hade flyktingförläggning på Bällsta i början av 90-talet.

I landet finns framför allt ortodoxa och muslimer. Stadsbilden präglas av ortodoxa kyrkor, minarettorn och en och annan katolsk kyrka.

Bed för detta missionsfält.

Under sin vistelse i Makedonien skickade Stina en hälsning med följande bibelord:

-Det är för lite för dig, då du nu är min tjänare, att endast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel. Jag skall sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att du ska bli min frälsning intill jordens yttersta gräns. (Jes 49:6) ■

En appell från Igor Serov i Irkutsk, Ryssland

Pilgrims- vandring

Bröder och systrar; det är redan januari år 2003, och tiden har kommit då vi måste lämna det enorma landet Ryssland och bege oss till ett annat land, Litauen. Vi får bära med oss Guds ord och vittnesbördet om vår Herre Jesus Kristus överallt, till olika städer och länder som möter på vår väg. Vi möter olika främlingar och pilgrimer, sådana som vi själva också är. Men vårt hem är i himmelen, i Guds rike. (Fil. 3:20)

Vad som väntar oss i Litauen är okänt, men Herren vet. Det viktiga är inte vad som sker med oss; gott eller ont – huvudsaken är, vad som än sker, att det äger rum med oss på Herrens väg. Eftersom Guds tankar inte alltid är våra tankar, så förstår vi inte heller alltid direkt vad eller varför något händer, men vi har tro och hoppas på Herren i allt. Det är själva huvudsaken – att tro och hoppas på Herren!

Under den tid vi kunnat uppehålla oss i Sibirien, har vi sett och mött mycket. Det har inte bara varit ryssar, men också burjater och kineser, mongoler och några amerikanska missionärer från protestantiska samfund, som tyvärr har drabbats av ekumenikens virus. Ibland dessa människor har vi mött fattiga, intellektuella, sportmännskor, barn och många andra.

Nu förstår jag varför Herren har visat oss på Sibirien och Ryssland i sin helhet. Här ser vi ett enormt land, som har intagits av det ondas virus redan under lång tid, och detta virus har sina egenheter. Det skiljer sig från det som finns i väst.

Det västliga viruset kännetecknas av homosexualismen, feminismen och, kort sagt, av allt det som sändebrevet till Laodicea talar om – den demokrati som anklagar Gud för orättvisa och för att förbryta sig mot de mänskliga rättigheterna, är det inte det vi idag ser i Sverige och i andra länder i väst?

I Ryssland däremot, finns andra meto-

der som används av djävulen för att dra människor med sig till helvetet. Djävulen använder ortodoxien (Det är metoder som påminner om katolicismen, d.v.s. att på sitt eget vis demonstrera att Gud inte finns, att det inte är värt att människor hoppas på honom, o.s.v.).

Djävulens förslagenhet består däri, att den utger sig för att vara rättfärdighet. Men vi vet att det står om sådant i Petrus' andra brev. Här ser vi frukt som blivit till genom sådana som aposteln Petrus skriver om. (2 Petr. 2:1-22):

Ortodoxien som till syvende och sist fött fram kommunismen, kommunismen – ateismen, ateismen – brottsligheten, och allt detta blandas med den alkoholberusning som en stor del av det ryska folket hålls i. Allt detta tvingar människor till synd, som sedan med snabba steg leder till död och helvete. Jag är övertygad om att många inte hinner inse detta, och därför träder de in genom helvetets portar utan att förstå, vad som sker med dem. Hjärtat värker när man ser allt detta och är medveten om den stora katastrofen.

Den ortodoxe som har högst rang, kallas för "*Vladyky*", vilket betyder härskare; i trots mot det förhållandet att vi alla har bara en härskare – det är vår Herre Jesus Kristus, därför att vår Herre är alltings Herre, Amen. (Luk. 10:22)

Här följer bara några exempel på vad dessa "*vladyky*" – härskare åstadkommer:

En person som var döpt i den ortodoxa kyrkan, och som menade sig vara en kristen, berättade att ibland går han till sådana som är engagerade i magi, för att få veta något om sitt öde eller sin framtid. Min fru frågade honom, om han kände till att sådant bör man absolut inte syssla med. Svaret blev: -Ja! Han kände till det, men när han går till sådana sammankomster, så tar han av sig krucifixet och lämnar det hemma. Vilken förvillelse!!!

Den personen menade, att Jesus Kristus var i krucifixet, och kunde tagas på och av som det passade. Förfärligt!

Ett annat och inte mindre tragiskt exempel. Jag kom att samtala med en mycket intellektuell person, en specialist på data- och elektronikområdet. Han hade läst på universitet och arbetar i Toronto, Canada, men hans ryska föräldrar bor i Irkutsk. Under vårt samtal berättade han att han var ateist, vilket inte är förvånande i f.d. Sovjet – men det som var intressant var en annan sak. Han lät förstå att han var ateist, inte på grund av att han hade en akademisk utbildning och var materialist, o.s.v., som ateisterna säger. Han sa att han inte tror, därför att han sett vad de skrymtande katolikerna och ortodoxa ägnar sig åt. Bara detta har stött bort honom från frälsningen – sådant som sker på grund av "lögnpredikanter skrymteri".

Sådana bedragna människor finns det många av. Bröder och systrar, låt oss därför bedja för de förvillade; att de kan frälsas, för tiden är kort och den sista basunen ska ljuda. Herren kommer – Maranata! Djävulen har bedragit många i denna värld, och han kommer att bedraga och förleda många. Därför är den mission som är förelagd vår församling och var och en av oss viktig. Vi har Guds Ord och vet vad som är sant. Sanningen, det är Kristus, och vi förblir i Honom och det är en stor nåd för människan att förbli i Kristus!

Ingen ondskans makt kan hindra oss att bära fram Guds Ord till människor, var de än befinner sig! För lönen är stor, och vi tar redan emot den genom vår Herres Jesu Kristi nåd! Amen!

Den första människan vi mötte i Ryssland, på centralstationen i Moskva, det var Viktor, en soldat som var på väg hem till mamma i Sibirien. Det var ett angeläget möte Herren gav oss. Viktor talade om för oss att han hade fått syn på oss direkt, mitt ibland hundratals människor, eftersom det utgick ett ljus från oss, och vi tycktes för honom vara lika änglar. Detta sade en person som inte visste att vi var troende, eller vilka vi var över huvud taget. Och han lyssnade till Ordet! För mig var det som den allra största gåva! Amen. Han såg Herrens ljus i oss och tog emot Guds Ord! Det är inte enda gången under den tid vi har befunnit oss här i Sibirien som folk har sagt att de sett ljus stråla ut från oss. All ära åt Herren. Herren välsigne er alla! Amen. ■

Moloks hand och Tofets trummor

Text: Paulus Eliasson

Även i vår civiliserade kultur finns mäktiga avgudar som kräver fruktansvärda offer. Hängivna tillbedjare slår suggestivt på sina trummor för att ingen ska slippa ur den extatiska besättelsen. De oskyldiga offren lider och ropar. Finns det någon som reagerar?

I bibeln talas ofta om avgudar. Guds folk har genom alla tider varnats för att hänge sig åt avgudadyrkan i alla dess former, och med eftertryck talade profeterna om det meningslösa med att tillbedja och dyrka gudar som man själv skapat.

Baal (från semitiskans "ba'lu" – "herre"), är en av de mest omtalade avgudarna i bibeln. Baal tillbads framför allt av fenicier och kanaaneer, och under olika tilläggsnamn framstår han som gud över skörden, vinden, fertilitet och rättvisa. Under domartiden avfaller en stor del av Israels folk till Baals-dyrkan, och när Israel senare delas i nord- och syddriket, kommer de tio nordliga stammarna att hänge sig åt Baal.

Andra gudar är exempelvis Dagon, filistéernas gud, med överkroppen i form av en människa och nedre delen en fisk – eller Astoret, himmelens gudinna.

En gud som framstår med speciell tydlighet som en grym och krävande gud, är Molok. Namnet Molok kommer från hebreiskans ord för "kung". Han framträder i de allra flesta kulturer i mellanöstern på bibelns tid, och känns också igen under namnen Molech eller Chemoch. Molok är eldens gud - den förtärande, renande och krävande elden. Han avbildas ofta med ett tjurhuvud på en människokropp.

Bibeln säger bland annat följande

angående Molok:

-Du skall inte offra någon av dina avkomlingar åt Molok. Du skall inte ohelga din Guds namn. Jag är HERREN. (3 Mos. 18:21)

Detta är en av de lagar som Herren gav Israel, innan de gick in i Kanaans land, då han varnade dem för att bedriva sådana styggelser som folken i andra länder gjorde.

Vad är det för offer av avkomma som Herren talar om här? Andra Kungaboken talar om att man lät sina barn gå igenom elden, som ett offer till Molok (2 Kung 23:10). Vad innebar det?

Då Molok skulle avbildas, gjorde man en ihålig staty i metall. Den ena eller båda av händerna var framsträckta, med handflatan uppåt. Molok förväntade sig ett offer. Inuti statyn tände man så en eld, som gjorde hela statyn till ett glödgat järn, och i Moloks hand la man sitt offer – ett barn. Detta offer skulle garantera Moloks välvilja, och ge framgång. Det skedde också att man tände en eld framför statyn, där man lade barnet.

Jag vill inte göra detta mer vedervärdigt än vad det är, men i sin vilja att få framgång och lycka, offrade dessa avgudadyrkare sin egen avkomma. Det är inte att förvånas över att Gud med en sådan emfas säger att man inte ska dyrka Molok – och med skarpaste ord varnar för de

konsekvenser som det medför.

Men, tack och lov, idag har vi ingen sådan religion. Ingen praktiserar längre människoffer eller bränner upp sina barn på något altare. Inte sant?

Innan jag går vidare, ska jag nämna något ytterligare om offrandet till Molok. Vid ett flertal tillfällen förfaller Israels folk till dyrkan av denne krävande gud. Bland annat kung Salomo får, som eftergift till sina många fruar, som ofta var av andra folk och religioner, resa upp ett altare åt eldens gud:

-Salomo byggde då en offerhöjd åt Kemosh, moabiternas styggelse, på berget öster om Jerusalem och likaså en åt Molok, ammoniternas styggelse. (1 Kung 11:7)

Enligt bibeln var Moloks altare rest på Tofethöjden i Hinnoms dal. Tofet kommer troligen från ordet "tof" som på hebreiska betyder "trumma". Detta hänvisar till hur denna dödsritual gick till, då man slog på trummor, för att överrösta barnets skrik. Naturligtvis måste det ha tagit i faderns eller moderns hjärta att offra sitt eget kött och blod – men för sådan sentimentalitet fanns inte utrymme, och för att kväva samvetets röst fanns trumslagarna på plats. Lyssna inte till ropet, Molok vill ha sitt offer för att ge dig framgång.

Molok är en död gud, men i sanning har hans altare överlevt genom alla tider. Med allt större hängivenhet dyrkas han, med tilltagande iver. På grund av de fördelar han kan ge, läggs offer på offer i den krävande handen. Det sker mord i sökandet efter framgång. Jag talar inte om någon voodoo-kult på Haiti eller bland något isolerat folkslag i djupaste

Afrika. Jag talar om västvärden – Europa och USA. Vi kallar det bland annat för abort.

31 800 barn offrades år 2001 på bekvämlighetens altare. Det innebar nästan 125 barn per arbetsdag. I Sverige! Jag ska inte gå ner på argumentationsnivån omkring kvinnans rätt till sin kropp eller våldtäkter och oönskade graviditeter. Det finns tid och fora för sådant också, men detta är allvarigare än att det skulle handla om statistik och graviditetsveckor. Det är en ideologi som är långt farligare än nazismen – ideologin att vi har rätten på vår sida, rätten att skaffa bort den som står i vägen för vår framgång och lycka.

Den som vågar protestera och åberopa varje människas rätt till liv, trycks ner. Ingen får oroa den som ska bära fram sitt offer.

Men låt inte detta begränsas till en fråga om abort. Det är en människosyn som ligger i botten. Det är en njutningsmentalitet och en framgångsideologi. Effektivitet och produktivitet framför människovärde. Människan låter ingenting stå i vägen för sitt sökande efter

trygghet. Med spetsiga armbågar och samvetslöshet ska man kämpa sig upp för karriärstegen. Den som faller av, är ett offer vi får ge på vägen upp.

Tusentals barn får ge sina liv. Tusentals fattiga människor lider varje dag på grund av vårt sökande efter njutning. Vårt välstånd beror på andras lidande. Herren säger till nationerna, på domens dag:

-...jag var hungrig och ni gav mig inte att äta. Jag var törstig och ni gav mig inte att dricka.

-Jag var främling och ni tog inte emot mig, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte.

-Amen säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig. (Matt 25:42-43, 45)

Detta borde fylla oss med ett heligt beslut att söka oss bortom samhällets normer. Djävulen, som är denna världens härskare, vill inte någon människa väl. Hela hans byggnadsverk, med social trygghet, lönesystem och skattesystem, ideologiska och religiösa organisationer, militärmakt och politisk makt – allt detta är en protest mot himmelens Gud och Hans son Jesus Kristus. Tro inte för ett

ögonblick att du med din kristna etik eller kristliga värderingar kommer att reformera samhället. Nu gäller bara en sak: Fly för ditt livs skull, och sök att rädda människor ut.

Gud har kallat på människan, genom sina profeter, genom sitt Ord, genom samvetet. Romarbrevet säger att Gud kan förstås genom skapelsen, men människan har ändå sökt sig bort ifrån honom. Han kallar med en allt större nitälskan, för att nå människan i hennes ohållbara situation.

Men vad sker? Jo, Tofethöjdens trummor slås på – av media, politiker, makt-havare och lärare. Vi hör det öronbedövande ljudet i TV, tidningar, radio. Vi hör det i lagstiftningen och i klassrummen. Det handlar inte om något annat än en massiv inplantering av ett antikristligt tänkande, för att bereda väg för laglöshetens människa.

Vi offrar mycket på Moloks altare. Han är en krävande Gud, som kommer att slita ut människan i hennes sökande efter frid. Han kräver din tid och total kontroll av din tillvaro. Du får gärna njutningen, så länge du inte söker svar på frågan var du skall tillbringa din evighet och hur du ska komma tillrätta med orättfärdigheten. Orättfärdigheten gentemot människor omkring oss är nämligen en konsekvens av ogudaktigheten i relationen till himmelens Gud.

Men ropen har nått upp till Herren. Det tysta skriket från tusentals barn, som vi inte lät leva. Tusentals flyktingar, som vi inte gav rum. Tusentals hungriga som vi inte mättade. Gud hör, där vi är bedövade av Tofettrumorna. Herren ser ut över jorden för att finna någon rättfärdig, någon som hör ropen och bryr sig. Någon som vaknar upp ur sömnen och tar sig an Herrens sak.

Jag vill mana dig: Rädda dig! Fly, för ditt livs skull! Tro inte på en framtid för orättfärdighet och gudlöshet. Herren kommer för att hämta de som hör honom till. Men han skall också hålla dom över de gudlösa gärningarna:

-Se, Herren kommer med sina mångtusen heliga, för att hålla dom över alla och straffa alla för de gudlösa gärningar som de har begått och för alla de hårda ord som dessa gudlösa syndare har talat mot honom. (Jud. 1:14-15)

Är du bland de mångtusen heliga, som ryckts upp ifrån jorden vid Herrens tillkommelse, eller är du bland dem som skall möta Guds rättvisa dom? ■

III. ur "The bible with pictures"

Foto: Stina Fridolfsson

Agnes Beau, f.d. nunna, berättar om sin frälsningsupplevelse:

-Det var som om tusen bördor föll av mig!

Intervju: Stina Fridolfsson

I våras hade redaktören för tidningen Maranata förmånen göra en resa i Frankrike tillsammans med missiönärerna Aase och Stig Andreasson. Hon träffade fd nunnan Agnes Beau och fick tillfälle göra en intervju, med tolkhjälp av Aase och Stig. Den forna nunnans levnadsberättelse är en gripande skildring om hur den andliga nöden kan driva människor till otroliga bedrifter.

På den gamla hemtrevliga bondgården satt vi runt kökssbordet och drack kaffe medan Agnes berättade om sin ryske far som skadats i striderna i samband med revolutionen och då blivit blind. Han hade hört talas om alla under som skedde i Lourdes, och beslöt sig för att ta sig dit. Han sålde sin sista tunna med vete för att få respengar, så tog han tåget till Lourdes. Men på tåget var det någon som stal hans biljett, trettio kilometer hemifrån. Han fick då lov att gå till fots till Lourdes. Han var så envis, och då han bestämt sig för att resa till Lourdes, så ville han genomföra det. Han var bara 24 år. Han såg bedrövlighet där han gick. Folk tyckte synd om honom, och gav honom lift ibland. Han färdades i sex månader för att komma dit. Det var en 300 mil lång resa. När han kom till Lourdes, förväntade han sig ju att bli helad, men det blev han inte.

Han fick lära sig göra korgar, korgstolar och dylikt att försörja sig med.

I Lourdes arbetade Agnes mor hos en grevinna, och kom att träffa den blinde ryssen. De blev kära, gifte sig och fick sex barn.

När Agnes var bara åtta år, blev hon sjuk. Hon berättar:

-Jag var tvungen att hålla mig mycket inne, och tyckte att livet var långtråkigt. En dag började jag leta efter något att läsa. I ett skåp fann jag ett Nytt Testamente. Jag läste där om Jesus och hans liv. Visst hade jag hört en del förut, men när jag läste själv, blev det så personligt. Jag började älska Jesus, som om han kände mig.

Jag undrade vad jag skulle göra för att få vara hos Jesus. Och jag tänkte att jag skulle gå i kloster. Jag var då åtta år, och under hela min ungdomstid var jag fast i detta mitt beslut. Vi var fem flickor och en pojke i familjen. Mina andra systrar tänkte mest på pojkar, men jag brydde mig inte om sällskapsliv, för jag ville vara tillsammans med Jesus.

När jag var 18 år bad jag min mor om lov att få gå i kloster. Där skulle jag komma långt från syskon och familj och vara ensam. Men jag tänkte också att då får jag alltid vara nära Jesus. Och jag gick in i dominikanorden.

De första åren hade jag stora förväntningar och försökte bli en bättre människa. Men det gick inte som jag tänkte.

På vilket vis gick det inte som du tänkte?

-Jag hade ingen gemenskap med Jesus, fastän jag bad och gjorde så många botövningar. Försakade mycket, biktade

mig – gjorde allt jag kunde, men kände i alla fall ingen gemenskap med Jesus. Tyckte inte han hörde mina böner. I mitt inre kändes det som om Gud inte tyckte om mig. Jag fördubblade mina ansträngningar för att Jesus skulle älska mig. Innan jag gick i kloster, hade jag utbildat mig till sekreterare, och nu blev jag från klostret sänd till en klinik för att där arbeta på kontoret. Jag tyckte om arbetet, men det var ju inte därför jag gått i kloster.

Du kämpade för att få kontakt med Jesus – var det då inte lättare gå till hans mor Maria och bedja?

-Jag tyckte inte om att bedja till Maria. Det var ingenting som drog mig till henne. Det var bara Jesus för mig.

I elva år arbetade Agnes på kliniken. Det var klostrets sjukhus, och hon gick dit på bönestunderna i samband med måltiderna. Hon fick allt svagare hälsa; hade aldrig varit särskilt stark. Hon blev mager, trött och sliten. Kampen med böner, fastor och späkningar för att försöka vara Gud till behag, tog också på krafterna.

-Jag slet och bad, men jag kände det som om hur jag än bad och kämpade, så tyckte Jesus inte om mig. Jag nådde inte fram. Ibland gick jag bort i kapellets mörkaste hörn. Där satt jag och grät och tänkte på att jag var förlorad och inte skulle få komma till himlen. Jag skulle inte få komma till Jesus, jag kände honom inte. Allt var så mörkt. När jag blev svagare till hälsan, tänkte jag att nu dör jag snart och går raka vägen till helvetet. De andra i klostret såg att jag

mådde dåligt.

När du biktade dig, berättade du inte då för prästen din situation för att få hjälp?

-Ja, det försökte jag. En präst sa en gång så här till mig: För en kvinna tar det nio månader att få ett barn. För en elefant tar det tre år. Men jag blev ju inte hjälpt av det han sa, jag blev arg. Jag vill ha Jesus nu, sa jag.

Man sände Agnes till en skola, där hon fick arbeta som sekreterare. Dit kom påven, Paulus VI. Han instruerade munkarna och nunnorna att gå igenom Nya Testamentet och se klosterreglerna i ljuset av bibeln.

-När jag hunnit fram till Galaterbrevet, förstod jag att jag var förtappad. Det var omöjligt för mig att vara kvar i klostret, där skulle jag gå förlorad. Men hur skulle jag ta mig därifrån? Och var det lättare att hitta Jesus utanför klostret?

Då hände något som hjälpte Agnes ut från klostret. Hennes mor bröt benet, och sände bud efter sin dotter och bad henne komma hem till Lourdes, där hon låg sjuk. Hon packade sin väska och fick 300 franc för att åka hem ett år. Det var första gången hon lämnade klostret efter sexton år där.

Men hemma hos modern upplevde hon fortfarande den andliga nöden. Hon grät dagligen, mitt under göromålen med disk, matlagning och städning. Hennes börda var alltför tung. Modern rådde henne att gå till prästen och bika sig. Visst gick Agnes dit varje vecka, men ingenting hjälpte. Han gav henne absolution, men kunde inte förmedla frid.

- En dag då jag var ute och handlade åt min mamma, såg jag ett bokstånd på marknaden, och där på en skylt stod: "Läs bibeln!" Då tänkte jag: det är säkert någon bra människa som står här, eftersom han rekommenderar att läsa bibeln. Så gick jag fram och köpte ett litet kort som jag tänkte sända till en av mina vänner. Mannen som stod där, började tala med mig, och frågade vad jag sysslade med. "Jag är nunna", sa jag. Jag var då inte klädd i nunnedräkt. Vi samtalade en stund om maningen att läsa bibeln. Och så frågade han mig: Är du lycklig? Nej, sa jag, jag är inte lycklig, för jag kommer att gå till helvetet! Jag kommer att bli förtappad. Varför skulle du bli förtappad,

frågade han. Jo, för jag har ständigt min synd. Jag känner det. Ingen präst kan förlåta min synd. Fastän jag gör allt de säger jag ska göra, har jag synd. Jag gör pilgrimsresor, bot – allt.

Vad menar du var synd?

Agnes reagerade starkt vid frågan. Hon blev blank i ögonen, kinderna fick högre färg när hon mindes om den plågsamma tiden. Och svaret kom med intensiv lidelse:

-Allt! Mitt onda hjärta. Vi som var i klostret hatade varandra, misstänkte varandra för allt. Det var hemskt att känna

gick upp för mig. Och jag tänkte: vad i all världen är det vi håller på med i klostret? Och han sa: du får tro det som står i bibeln, det räcker. Om du lämnar hela ditt liv och din synd till Jesus, så tar han hand om alltsammans. Ja, det vill jag gärna, sa jag. Och där på marknaden stod jag och lämnade mitt liv i Jesu hand.

Då kom en frid över mig. Det var som om tusen tunga bördor föll av mig, och friden strömmade igenom mig. Det var underbart.

Jag cyklade hem och berättade för mamma: Jag har funnit Jesus! Så talade jag om att jag träffat en man på mark-

naden som berättat för mig om Jesus och hans kärlek. Jesus har förlåtit min synd, så jag behöver inte gråta mer.

Sedan gick Agnes ofta tillbaka till marknaden i hopp om att få träffa den där mannen igen.

I Lourdes fanns ett annat dominikanskt kloster. När nunnorna fick reda på att Agnes samtalade med den evangeliske mannen, kom de och besökte henne. Hon hade då varit hemma hos modern i fyra månader. Mamman började bli bättre och kunde gå så pass att hon kunde följa med Agnes till marknaden. Men man kom från klostret och sa att Agnes måste återvända till kliniken, för allt var i en enda röra på kontoret. Ingen hittade något, doktorerna slet sig i håret för att de hade så mycket att göra.

Modern menade att hon var så mycket bättre att hon klarade sig med grannarnas hjälp, och manade Agnes att åka till klostret. Men när Agnes kom dit, så var det inte alls sant att så mycket arbete väntade.

Man hade sagt så där för att få henne tillbaka.

Snart sändes Agnes istället till Niece i Sydfrankrike. Det låg långt från den stad och den marknad där hon fått kontakt med evangeliska kristna. Men även i Niece fanns evangeliska kristna, och mannen hon träffat på marknaden tog kontakt med de troende i Niece och berättade om Agnes. Hon hade ansvar för ett härbärge för unga flickor; ett övernattningsshem. Agnes kunde gå på mässa när hon själv ville; hon var ganska fri. Pastorn från den evangeliska församlingen ringde och inbjöd henne, och tog sedan väl hand om henne.

Församlingen i Lourdes, som visste

Agnes får ofta kallelser till olika församlingar för att tala om sina upplevelser. Här är hon i samspråk med pastorn för den församling som Stig Andreasson grundade i Albi i Frankrike.

dessa misstankar. Jag visste ju att det var synd, och allt annat jag gjorde var synd. Jag sa till mannen i marknaden: Gud har inte behag i mig. Det känner jag. Men då sa han: Jesus dog på korset, och där fullbordade han frälsningsverket. Ni katoliker sysslar med en massa som Gud inte vill ni ska hålla på med, för han har fullbordat hela frälsningsverket.

När han sa att Jesus har fullbordat allt, skedde plötsligt något med mig. Jag hade ju läst det, men nu var det som om ljuset

att hon blivit förflyttad till Niece, bad mycket för henne, vilket hon påtagligt upplevde. Agnes hade ansvar för åttio unga flickor. Förutom Agnes, var det två unga lärarinnor. Hon samtalade med flickorna om Jesus.

-Jag var ung i tron, men berättade allt jag visste för dessa ungdomar. De ansvariga för hemmet ville få mig bort därifrån, för de tyckte inte om att jag talade så mycket om Jesus. De kallade mig "den lutherska nunnan", och fick så bort mig därifrån. Men alla ungdomarna protesterade, och efter tre veckor fick jag komma tillbaka igen!

När skolåret var slut, förstod Agnes att hon måste ut ifrån katolska kyrkan. Hon skrev till påven och begärde att bli fri.

-Jag var redan fri i Herren, men ville bli fri från organisationen!

Det här var 1972. Då hade Agnes varit nunna sedan 1954. Men nu lämnade hon alltsammans. Brevsvaret som kom från påven, lade hon i soptunnan utan att läsa det. Hon var färdig med katolska kyrkan, och redan fri!

Agnes döptes i Lourdes samma år. På mötet där hon döptes var en rysk broder närvarande, som var nära vän till en viss familj Beau. Han började tala med Agnes om att hon borde gifta sig, och om Henry Beau, som en lämplig make. Hon förstod inte så mycket av det här, men tänkte att om denne herr Beau skrev till henne, skulle hon tänka på saken. Och i februari 1973 skrev han.

När Agnes hunnit så långt i sin berättelse, grep Henry Beau, som suttit vid sin hustrus sida och lyssnat, in med sin del:

-Jag hade bett mycket till Gud om att få en hustru. Någon berättade för mig om en syster som nyss döptes i Lourdes efter att ha varit nunna i många år. Hon skulle passa för dig, sa han. Jag menade att det fick jag väl ta som böneämne. Jag var inte så angelägen om att gifta mig med en som varit nunna. Men jag hade stort behov av en fru. Min mamma var gammal och jag kunde inte ensam ta itu med det jag upplevde Herren ville jag skulle göra.

-Herren hade lagt på mig att bygga upp ett evangeliskt center, och hade lovat mig att ge de medarbetare som behövdes för att fullfölja det. När jag ett tag funderat över systemen som man påpekade jag kunde gifta mig med, måste jag ta emot i tro. Än om jag inte sett henne, så måste jag bestämma mig. I Hebréerbrevet 11

- trons kapitel - läste jag att det var genom tro som de gamla troshjältarna fick vad utlovat var. Det låg starkt över mig att jag i tro måste ta emot denna hustru, än om jag inte sett henne. Därför skrev jag till henne att jag accepterat att ingå förbund med henne. Nu visste jag inte om hon ville, men från min sida var det klart.

Agnes fortsätter:

-Ja, då han skrev så till mig, upplevde jag att Herrens hand var med. Det var nämligen så att en katolsk präst ständigt förföljde mig. Han ville leva tillsammans med mig, men skulle ändå fortsätta vara katolsk präst. Han ville ha mig på sidan om, och dessutom hade han en annan kvinna.

Jag samtalade med evangelisten som vunnit mig för Gud om saken. Han sade då att han trodde Herren lagt allt till rätta för mig, och jag skulle ta emot erbjudandet från mr Beau. Vi träffades ett par tre gånger. Han skrev till mig i februari, vi träffades i mars och gifte oss i maj!

Och så var ni nöjda och glada?

Min fråga var litet skämtsam. För oss vanliga, moderna västerlänningar, låter ju en sån här berättelse om hur ett äkta par finner varandra ganska ovanlig. Men svaret som Agnes Beau stilla gav, gjorde ett mycket djupt intryck:

-Det var Herrens väg för oss. Och intervjuaren blir tyst, med en klump i halsen. Tänk att Gud kan så leda människor att de helt och fullt förtröstar på honom och ödmjukar sig under Guds vilja. Vilka storverk skulle inte kunna uträttas i tiden, om alla som menar sig tjäna Gud så helt och utan diskussioner kunde lämna sitt liv och sin framtid i Hans hand!

Sedan gick du in i en ny tjänst? Ni har tillsammans fortsatt bygga missionscentret?

-I början var det inte så lätt för mig. Jag hade aldrig varit på en bondgård. Henry hade en massa grisar överallt. För mig som var van jobba på sjukhus, var det här något helt annat. Men min hälsa blev mycket bättre. Först och främst när jag lämnade mitt liv åt Jesus blev min hälsa bättre, och så blev den ännu bättre när jag kom hit! Att bo på en bondgård på landet var välgörande för min hälsa.

Agnes Beau använder ivrigt sina krafter i tjänst för sin frälsare:

-Eftersom jag fann ju Jesus vid ett maknadsbord, så har det legat över mig

att också jag måste åka ut till marknaden med ett bokbord, så jag kan berätta för andra att Jesus älskar dem och hur han fann mig. Ofta åker jag två gånger i veckan, men i alla fall en gång i veckan. På somrarna blir det två gånger i veckan. Fyra år åkte jag ensam, numera följer pastorn i församlingen med mig.

Agnes ställer alltså upp ett litet bokbord med evangeliska böcker och biblar.

Har du träffat människor du fått vittna speciellt för?

-O ja! Många gånger blir man besviken, men ofta får man samtala med folk. Förra veckan kom en som flätar såna korgstolar som min pappa gjorde, en resande. I fyra års tid har jag ofta vittnat för honom. Han står på marknaden och säljer sina stolar. Förra veckan kunde pastorn som numera står med mig på marknaden, samtala med honom. Och då tog han emot Jesus.

-Agnes hade alltså fått vittna för honom i fyra års tid, och bereda marken. Han var nu en frukt, mogen att plocka, inflämnar hennes make.

-Han kom sedan bort till mig och berättade att han tagit emot Jesus. På samma marknad var en kvinna som stod litet längre bort. Hon har aldrig kommit till mitt bokbord. Hon säljer träblommor. Jag gick bort och hälsade på henne och talade med henne. Jag frågade: - Är du lycklig? Då sa hon: -Jag blir lycklig den dag jag får åka till Lourdes! Då fick jag tillfälle att berätta allt vad jag upplevt. Jag visade henne vad som står i Guds Ord. Under hela den dagen på marknaden sålde hon ingenting. Hon satt med huvudet i händerna, jag tror att hon satt och bad. Jag vågade inte störa henne, men jag bad där jag stod. Vi får fortsätta be för henne.

Här lämnar vi paret Beaus gästfria hem. Det evangeliska center de byggt upp tjänar som samlingsplats för ungdomsläger, konferenser, bibelstudieveckor och andra samlingar som de kämpande evangeliska kristna i Frankrike har behov av. Med evangelisation som sin livsuppgift, fortsätter paret Beau troget och ståndaktigt att förmedla evangeliets ljus i ett land så hårt bundet i katolsk vidskepelse och ockulta bojor. Snart kommer de att höra uppbyggningssignalen, och lyftas hem, sin Frälsare till mötes. Jag anar välkomsthälsningen som möter dem:

-Väl gjort, du trogne och gode tjänare. Gå in i din Herres glädje! ■

Text: Ulla Näsholm

Andens gåvor till tjänst

Den helige Ande vill fylla oss, genomtränga hela vår varelse. Då Anden får större utrymme och allt mera tar gestalt i den troende människan är det en fortgående process som handlar om att likbildas med Kristus, att låta Ordet få herravälde i oss var och en. Där Anden får inflytande kommer mycket av det vi brottas med eller frestas av att mer och mer försvinna. Denna utveckling kallas för helgelse.

Vi får del av Andens dop, i Kristus är vi fullkomliga, men det måste gestaltas i våra liv. Under det vi vandrar med Herren Jesus Kristus och tjänar honom får vi del av helgelsens verk på det personliga planet, eller rättare sagt också erfarenhetsmässigt. De nådegåvor som Gud ger var och en är till för att användas. Andens dop är en kraft som gör oss till vittnen och vittnen kan vi vara redan under den allra första tiden som en Jesu lärjunge. Pånyttfödelsens under gör att vi fått något mycket angeläget att vittna om.

Om Timoteus står det att han fick en andlig gåva som gavs genom handpåläggning. Vidare står det att han skulle vårda den gåva han fått. Vad som sedan hände vet vi inte säkert, men det måste ha skett en avvikelse av något slag, för aposteln skriver till Timoteus: Uppliva den gåva du gått! Det talar om att vi måste vara rädda om vad Gud ger, att använda gåvorna på det sätt som bäst gagnar Guds rike, framförallt att verkligen använda det Gud ger utan att vänta på någon slags fullkomning eller att vi kommit så långt på frälsningens väg så att vi kan anses "värdiga". Det blir vi aldrig, men under tiden vi tjänar helgas vi och använder gåvan bättre och bättre, alltmedan tron växer och frimodigheten ökar.

Tungomålstalet är ett tecken för att man säkert ska veta att man upplevt An-

dens dop. Det står även om tungomålstalandets gåva som är något annat. Den är till för att uppbygga, att bedja så att bönen når förbi fiendens operationsbas och rakt in till Guds hjärta - en slags hemlig kod som vi kan använda i alla situationer. Det står ändå att tungomålstalandet är den ringaste av gåvorna. Men det är en mycket viktig gåva i församlingen om den kombineras med uttydning. Hur ska man kunna uppbygga, förmana eller varna om ingen förstår vad som sägs eller förmedlas. Finns ingen uttydare med kan församlingen inte få den hälsning som var ämnad. Därför är det viktigt att lemmarna finns med och att ingen drar sig undan, då kan inte gåvan fungera efter de behov som finns.

Vidare står om profetians gåva och att man ska "fara efter" de gåvor som är de största. Människor kan avslöjas av Guds Ande då det blir uppenbart vad som bor i dem. Andra får förmaning, tröst eller hjälp på annat sätt. Det är angeläget att profetians gåva fungerar och att den ges utrymme.

Helbrägdagörelsens gåvor - det handlar tydligen om flera gåvor - är också givna till församlingen. Den som fått en sådan gåva måste använda den om den inte ska avta eller tyna bort. Allt finns i Kristus och om han som själv är det levande Ordet finns i församlingen finns det läkedom och helande till både kropp och själ.

Alla gåvor som Anden ger är av nåd, ingen kan berömma sig. Det ställs inga krav för att ta emot en gåva. Ingen måste heller ha nått ett visst mått av andlig mognad eller helgelse för att Gud skall ge sina gåvor.

I första Korintierbrevets tolfte kapitel läser vi om de gåvor Gud gett församlingen och de tjänster han tillsatt. Visdom och kunskap behövs i församlingen både

i beslut och helt enkelt i umgänget med varandra. Kraftgärningarnas gåva är något som på särskilt sätt behövs i vår tid - för att lösa och befria människor. Sist och slutligen är inte frälsning någon form av åsikt eller avläggande av vissa ovanor, det är ett nytt liv med allt vad det innebär. Det är en kamp för varje människas frälsning och där finns andliga gåvor för att avslöja och befria. Alla har inte fått samma gåvor. Vi läser från vers 28:

- Gud har i sin församling, för det första satt några till apostlar, för det andra till profeter, för det tredje några till lärare, vidare andra till att utföra kraftgärningar, andra till att få gåvor att bota sjuka, till att hjälpa, att styra och att tala olika slags tungomål. Inte är väl alla apostlar? Inte är väl alla profeter? Inte är väl alla lärare? Inte utföra väl alla kraftgärningar? Inte har väl alla gåvor att bota sjuka? Inte talar väl alla tungomål? Inte kan väl alla uttyda? Men sträva efter de nådegåvor som är störst.

Den gåva du fått - använd den frimodigt. Också när det gäller gåvornas användande handlar det om tillväxt. Att våga, att inte vara så rädd att göra bort sig så man inte använder sin gåva. Det är viktigt att komma människor till hjälp, kanske till frälsning, men också för att gå vidare på frälsningens väg, att förnyas etc.

De gåvor som Gud ger är suveräna och begränsar sig inte till de gåvor som står uppräknade i Nya Testamentet. Gud är större, han vet allt och han vet vad var och en kan göra och passar bäst för.

Anden är inget fludium utan högst konkret, påtaglig och närvarande. En personlig hjälpare eller tröstare för varje Guds barn. Ändå är det inte till Anden som bönerna riktas från församlingen. Vi ska bedja till Fadern i Jesu namn, säger bibeln.

Anden är given för att påminna om vad Jesus sade och lärde, ge ljus över bibelordet, att bevisa frälsningens nödvändighet, att ge inspiration till nya steg på trons väg.

Vi tackar Gud för Anden som är sänd till vår hjälp.

- Det finns olika slags nådegåvor, men Anden är densamme. Det finns olika slags tjänster, men Herren är densamme. Det finns olika slags kraftgärningar, men Gud är densamme, han som verkar allt i alla. Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta. (1 Kor 12:4-7)

Gud välsigne dig att ta emot, bruka, förvalta och förmera det du fått. ■

Guds eller människors

Syskon, Herren vill använda sin församling på det sätt som han demonstrerade då han lät sin Ande falla över dessa svaga stackare som var samlade till bön i övre salen. Hjärtana uppfylldes så att lärjungarna började tala i den helige Ande om Guds dråpliga gärningar. Låt oss bedja för varandra, låt oss säga: *Herre, här är jag!* Då kan vi vara med och skapa något nytt genom den helige Ande och föda fram frigörande budskap så att Guds församling kan bevara sin identitet och suveränitet i tiden!

I Apostlagärningarnas andra kapitel presenteras först det karismatiska budskapet, sen det teologiska, som vi har valt kalla det. Så kommer det socialetiska och frälsningsförmedlande. Det är inte lätt att framföra detta till människor som lärt sig tänka i helt andra banor och har helt andra ideal. Politiska vanligtvis. Men jag ska ta ett exempel som kanske kan hjälpa oss att se hur fel vi egentligen bedömer andliga företeelser och realiteter.

Om jag sjunger: "Jag är glad att Jesus frälste mig", så är det ju en tacksägelse. Jag är glad att Jesus döpte mig i den helige Ande och gjorde mig fri så att jag kan tillbedja och lovsjunga honom. Jag är också glad att jag är införsatt i den himmelska världen med honom. Jag är glad att jag fått denna nåd att tjäna honom. Jag är glad att Gud hör bön och att jag i all

min svaghet kan synliggöra Jesus Kristus och så bli ett brev, känt och läst av alla. Ett brev, skrivet inte på tavlor av sten, utan skrivet på ett hjärta av kött.

Det är något som saknas i vår religiositet. Den blir för stereotyp. Vi saknar många gånger nerver och förmåga till medlidande, därför att vi aldrig har lidit. Martyriet är för oss någonting helt annat än det var för den urkristna församlingen, därför att vi har fått för oss att vi exempelvis genom rättigheter i vårt samhälle kan uppnå speciell trygghet. Verkligheten är emellertid den här: det finns ingen rättighetskatalog för den kristna församlingen i världen.

Jag ska ta ett konkret exempel. Hur många är det som inte är kallade att vara vittnen? Alla är kallade! Hur många är det som fått dispens att leva ett liv sig själva till behag? Naturligtvis ingen. Alla

har fått; inte bara ett liv, men också en tjänst. Förutom de andliga gåvor Gud har gett oss, har vi pund och talanger som vi kan sätta in i Guds rikes tjänst genom att helga dem genom Ordet och bönen.

Guds tanke är att det han har gett oss ska inte deformeras; det ska formeras och förmeras till att bli fler av samma kvalité och art.

Det jag nu ska säga är väldigt svårt att uttrycka, för det finns inget utrymme i vår föreställningsvärld. Vi menar nämligen att friheterna som samhället erbjuder oss eller kanske underlåter att erbjuda oss har stor betydelse för våra möjligheter att fungera. Ytligt sett så är det väl så, men i realiteten har det egentligen väldigt liten betydelse. De rättigheter mänskligheten kämpar för och har lyckats uppnå, det är inga rättigheter för Jesu Kristi församling så att man igenom dem skulle kunna komma undan martyriet. De mänskliga fri- och rättigheter som mänskligheten har kämpat sig till genom politiska partier och organisationer, har naturligtvis på många områden gjort det lättare för människor att fungera socialt och har gjort medborgarskapet litet mer humant. Men när bibeln talar om att få kraft att bli martyrer, då är det inte ett försök att uppnå rättigheter på jorden. Martyriet

hus hyddor

**Predikan av Arne Imsen från
sommarkonferensen 1997**
(Del 2 - del 1 publ. i MA 6-02)

kvarstår som ett faktum även där det finns demokratiska lagar och rättigheter. Martyriet finns i Sverige fastän vi har varit ganska smarta och ordnat det så att vi på ett bekvämt sätt kommer undan konfrontationer och konsekvenser.

Jag ska ta ett exempel. Tänk att det existerar förvirring på det här området som egentligen är så självklar. I ett demokratiskt samhälle krävs av dig att du försvarar ditt land, din konung och dina rättigheter genom att du utbildar dig till en god soldat. Du får lära dig handskas med vapen, så att du kan skjuta en förment fiende.

Men hur fungerar det? Du beordras till fronten för att bevaka landets gränser och frihet. Du utrustas med vapen och befogenheter att likvidera andra människors liv. Människor som Herren Jesus Kristus har dött för. Människor som du helt säkert kommer att möta en gång till.

En förkunnare sa för en tid sedan att vi ska be till Gud att våra officerare blir smorda av den helige Ande, så att de blir skickliga soldater och kan bevara vårt land mot fientliga attacker.

Men tänk om det skulle ske att fiendens officerare också blir smorda av den helige Ande – vad händer då? Skulle du kunna tänka dig att med ett vapen skicka en annan människa in i evigheten? Jag vet inte om det finns något skäl på jorden; kollektivt eller enskilt, som skulle göra

det legalt för en smord kristen att döda. Ska jag med vapen i hand ta mig ut ur martyriet på ett bekvämt sätt, eller ska jag bejaka martyriet och ta de konsekvenser som min vapenvägran leder fram till? Det kan bli fängelse eller dödsdom vid krigstillstånd.

För ett antal årtionden sedan ställdes fyra unga män i Finland framför arkebuseringsplutonen och sköts ner. De var pingstvännar. De hade redogjort för sin ställning; att de inte för sitt samvetes skull kunde ta vapen i sina händer och döda någon annan, än om det var någon samhället betraktade som fiende.

Överbefälhavaren skrev ett brev till församlingsföreståndaren och frågade om pingströrelsen hade någon gemensam syn eller teologisk motivering för att avvisa värnplikten. Föreståndaren svarade att det hade de inte. Det fanns ingen sådan syn antagen av rörelsen, utan beslutet var individuellt betingat. Fyra pingstvännar som sa ja till martyriet, sköts ner på grund av det uttalande som församlingsföreståndaren gjorde. De sa ja till martyriet och tog konsekvenserna. Nu är de hemma hos Jesus som segevinnare. De förlorade allt, också sina biologiska liv, men de bevarade tron, sa ja till martyriet och fick riket.

Jag ska ta ett exempel till som inte gäller endast männen och krigssituationer. Jag ska ta ett exempel som gäller

föräldrarnas ställning. Skolfrågorna, utbildningsfrågorna, vårdfrågorna. Vi behöver kraft från höjden så att vi inte *leker* kristendom utan *lever* kristendom och säger ja till korset och blir korsbärare i Jesu efterföljd.

Tidigare betraktades Sverige vara ett föregångsland och föredöme för många stater. Man talade om det demokratiska Sverige. Ingen kan definiera begreppet demokrati. Filosofer och politiker kan hålla på med att tala om vad demokrati egentligen är. Är demokrati folkvälde; innehåller demokratin allmänna val? Ja, det låter fint, men det är definitivt ingenting som finns i Guds Ord och något som församlingen ska sträva efter. Det är helt uteslutet att man kan skapa ett demokratiskt system på de ideal som det profana samhället har satt upp som ett system för samexistens.

Den förfärligaste tanke som har producerats i någon mänsklig hjärna och som har omsatts i de olika nationerna och skapat det politiska system som kallas för demokratiskt, är *folksuveränitetstanken*. Den går ut ifrån människan; vad hon är och vad hon strävar efter. Den avslutas också med människan. Folksuveränitetstanken är inte bara en strävan efter att förverkliga gudsbeläet som man bär i sitt väsen. Folksuveränitetstanken är helt enkelt att avsätta Gud. Det är inte bara att vara ogudaktig i största allmänhet,

men att göra sig själv till Gud. Det är antikrist!

När församlingen tar upp dessa idéer, förverkligade som parlamentarism eller något annat system som skapar en byråkrati och en hierarki – allt sådant som är nödvändigt för att demokratin man eftersträvar ska kunna fungera, då har man verkligen avlägsnat sig från ett urkristet mönster. Skriften säger att Jesus Kristus är församlingens huvud.

Församlingen ska egentligen vara en teokrati där Gud ska verka och styra. Inte ett folkstyre. Församlingen måste väckas inför detta, därför att den helige Ande kommer aldrig att legitimera och bekräfta våra strävanden att skapa ett demokratiskt system i församlingen. Vi behöver uppleva verkligheten av att Jesus Kristus är församlingens huvud.

Församlingen är Kristi kropp och varje kristen är en lem i denna kropp. Inte en medlem, men en lem, inte någonting mindre än en livsförmedlande kanal för den helige Ande; varandra till tjänst.

Jag ska berätta vad som händer i vårt samhälle för att rationalisera bort martyriet. I vårt samhälle finns mycket som bearbetar barnen systematiskt. Ting som preparerar dem med allt det som förgiftar deras föreställningsvärld. Alla områden påverkas; intellektuellt, moraliskt, andligt. Det finns specialutbildade lärare och pedagoger som berövar dem allt det som ett troende hem velat förmedla till barnen.

Så kommer barnen till en konflikt-situation som de inte klarar av. Systematisk bearbetning berövar barnen deras identitet. I stället för att låta dem formas i hemmet, tar skolan över med sina pedagoger, och så inträffar den här konflikten som ingen orkar med. Barnen växer upp, blir agnostiker, ateister, likgiltiga, ljumma – allt annat än vad de borde ha blivit. Det innebär i sin tur att man inte samtalar om livsfrågorna i de miljöer där man rör sig.

Så kommer tonåren med allt vad det innebär. Utbildningsfrågorna blir aktuella. Man väljer då sin utbildning på universitetet eller går in på andra utbildningsanstalter i samhället. Några väljer vårdyrken; blir sjuksköterskor

och läkare. Andra väljer områden i industrin, ekonomin eller föreningsliv och politik.

Hur ska en ung människa som har varit med om denna nedbrytningsprocess bevaras? Det är en fullständig omöjlighet. Vi ser resultatet i vårt samhälle. Ungdomarna representerar något som ingen myndighet rör på. Vad kan vi kalla det. Förmodligen besättelse. Om någon ska räddas ut ur dessa sammanhang, behövs det kraftgärningar, mirakel och under.

Skaror i vårt land är fångar och ingen

Herre, ge oss
apostlar, herdar,
lärare, evangelister
och profeter, ge oss
män och kvinnor som i
tiden träder fram i detta
andliga ämbete med
den myndighet som
den helige Andes
smörjelse
kan ge!

kan befria dem. Vad vi behöver i församlingen denna tid, är andedöpta ungdomar. Inte emotionella utlevelser, känslökickar, utan kraft att bli martyrer. Frågan är då den: får våra ungdomar den undervisning de behöver? Får de erbjudandet och upplever de dessa övernaturliga, gudomliga ingripanden, så att de inte bara blir bevarade från ondskan, men också kan pressa den tillbaka och frigöra människor genom sitt vittnesbörd om den uppståndne Frälsaren.

Situationen är omöjlig att överskåda. Hur är det möjligt att ett demokratiskt land kan fostra fram en ungdomsgeneration som är så destruktiv, att den

utgör ett hot för hela nationens liv? Vi är medvetna om det i församlingen och förmår kanske formulera det, därför att vi ser det. Men vi känner oss vanmäktiga. Vi står som åskådare utan förmåga att ingripa. Beror det på att det är brist på kraft? Jag tror faktiskt att vi i realiteten har dragit oss undan martyriet.

Låt oss presentera ett exempel. En kvinna som har gått igenom hela utbildningsprocessen och blivit sjuksköterska. Hon har fått en betydelsefull funktion i samhället, och vill vara en kristen. Hon går på söndagförmiddagens gudstjänster och är med i den religiösa verksamheten; ger sitt bidrag till missionen. Men det finns en sak hon inte får göra. Hon är sjuksköterska, möter människor som befinner sig i livets slutskede. Sjukhuset är den sista stationen på den här sidan av gränsen. Nu står hon där med sin tro, och möter en döende medmänniska.

Låt oss fundera litet, så kan vi konstatera hur bekvämt vi gjort det för oss. Där ligger en människa som har smärtor. Nu gäller det att lindra smärtorna med morfin eller annan smärtlindring för att göra utgången från tiden och ingången i evigheten så behaglig som möjligt. Sjuksköterskan är en kristen, hon vet att här ligger en evighetsvarelse.

Hon får hjälpa sin medmänniska till en smärtfri ingång i helvetet. Jag har brottats med frågan många gånger och hittar ingen annan förklaring än att detta sätt att lösa evighetsfrågan på är ett mycket utstuderat mönster för att hindra människor att få en chans att bli frälsta i elfte timmen.

En annan sjuksköterska som är kristen och står vid en dödsbädd har möjligen så mycket medlidande att hon inte vill släppa handen på den döende förrän han fått tag på Jesus. En levande kristen kan aldrig klara av att underordna sig de regler och förordningar som sjukhuset har för att hindra detta missionsuppdrag.

Staten har löst problemen på det sättet att den har tillsatt avlönade funktionärer och tjänstemän som kallas sjukhuspastorer. Det man frågar efter hos dessa pastorer är vilken psykologisk utbildning de har och akademiska betyg. Man frå-

gar inte efter om de tror på Gud och är brinnande kristna. Tvärtom, de som har sådana kännetecken eller uttrycker entusiasm och vilja att rädda människor från den eviga döden blir olämpligförklarade och kan aldrig få tjänsten. Du måste ha ett akademiskt betyg och vara inne i befördringsgången, du måste vara en statlig tjänsteman.

I det här läget inträffar det som jag tycker är det absolut värsta som existerar. Man kallar på en sköterska som är kristen och ger smärtlindring så att den ångestfyllda patienten inte längre behöver brottas med frågan om var han ska tillbringa evigheten. Han sjunker bort i dvala, och prästen får komma med bröd och vin och sin tröst.

Patienten dör. Sjuksköterskan har gjort det lätt för sig, prästen har gjort det lätt för sig. Hade sjuksköterskan gjort det hennes hjärta sa att hon egentligen skulle göra, då hade hon blivit avskedad, olämpligförklarad eller möjligen sinnessjukförklarad; hamnat på psyket och blivit förtidspensionerad.

Vad skulle den här sjuksköterskan egentligen ha gjort, och vad borde prästen ha gjort? Vi kan gå ännu längre, och fråga oss vad vi kan göra. Ska vi ta martyriet och riskera jobbet och de sociala förmånerna? Ska vi ta martyriet, uppfylla av den helige Andes kraft och förklara för den döende patienten att han måste söka Jesus, han måste bli frälst. Ska vi ta martyriet och säga åt prästen: var vänlig och gå härifrån, du har ingenting här att göra, du har ingenting att förmedla. Ska vi vittna med vårt eget liv som insats, eller ska vi låta jargongen fortsätta? Kära vän, snart ska också vi gå över gränsen. Vi ska möta tillfällena som gick oss förbi, på ett nytt sätt. Vi ska möta dem genom de människor som gick förlorade på grund av våra försumligheter och vår feghet.

Jag har ställt frågor här som är mycket viktiga. Frågor vi vanligtvis inte möter eller behöver ta ställning till. Frågan är den: ska vi vara anpassade kristna som tjänar samhället och går in under funktionärsoket för vår egen karriärs och vårt levebröds skull, eller ska vi säga ja till martyriet? Säger vi inte ja till detta martyrium, behöver vi naturligtvis ingen kraft från höjden. Då behöver vi alla de utbildningsmöjligheter som samhället kan erbjuda oss, men vi kan inte bli instrument för att

människor blir frälsta och räddade från evig fördömmelse. Samvetet värker. Hur har vi handskats med de gåvor Gud har gett oss och de tillfällen vi haft? Har vi av feghet tigit och flytt undan martyriet? Livet blev bekvämt, men meningslöst. Tjänsten gav framgång, men den fick aldrig någon betydelse för människors evighetsfrågor.

Jag har tagit exempel från vardagslivet där vi möter frågan på ett närgånget och personligt sätt. Man behöver inte säga ja eller nej. Vårt ställningstagande visar sig i vårt handlingsmönster och våra attityder. Gud har visat oss sitt underbara program, som skulle göra församlingen till en teokrati som skiljer sig från allt annat föreningsliv i tiden. Åldringsvård, ungdomsvård – alla försök att förbättra situationen för olyckliga människor som står i livets slut och ska förberedas för att gå in i evigheten. Alla dessa som har blivit bedragna på grund av religiös förljugenhet, alla vi mötte, de vars lidanden vi försökt lindra med de smärtstillande medel som tiden ger, men av feghet, rädsla, bekvämlighet eller likgiltighet teg med vad vi borde ha gett dem.

Herre, hjälp oss vara en andefylld församling, befriad från likgiltigheten och försoffningen. En andlig församling, som har disciplin, koncentration och en klar målinriktning att tjäna dig, som inte gör religionen till en fritidssyssla, ett njutningsmedel för att leva sitt liv sig själv till behag. Herre, gör oss till kristna som kan bejaka kallelsen, gå in under manteln, träda in i det ämbete du har kallat församlingen till: att rädda de döende, lyfta dem som sjunker. Det är budet till oss. Jesus är frälsaren även för dem. Gör oss, käre Herre Jesus Kristus till det du vill vi ska vara: kristuscentrerade män och kvinnor i tiden. Inget kan rädda den mänsklighet som med accelererande hastighet drar emot fördärvet. Gör oss till en stoppsignal, så vi i varje fall kan ge människorna orientering mot livet in på den väg som leder hem. Gör oss till andesmorda kristna i tiden, som inte drar sig undan, sig själva till fördärv, utan frimodigt träder fram med frälsningsbudskapet till individ och samtid. Gör oss du till det du vill att vi ska vara i tiden: martyrer som icke söker sitt eget, men vars enda ambition och passion är att i alla händelser frälsa några. Ta hand om de unga, så att de blir medvetna om kal-

lelsens innebörd, medvetna om hur fienden verkar för att förstöra skördefälten, skövla dem för evigheten.

Herre, ge oss apostlar, herdar, lärare, evangelister och profeter, ge oss män och kvinnor som i tiden träder fram i detta andliga ämbete med den myndighet som den helige Andes smörjelse kan ge. Ta ut de unga, ta ut de äldre, ta ut föräldrarna.

Du ser det sargade Europa som sargas alltmer, du ser den våldtagna mänskligheten. Du ser detta blödande Europa som går en förfärlig tid till mötes och som på grund av denna massiva okunnighet ska kröna himmelens största fiende till sin konung och tillbedja honom som Gud.

Hela världen är i den ondes våld. O, Herre, vi behöver den helige Ande, vi behöver teologi och undervisning och evangelisk proklamation. Herre, fräls oss från det splittrande mångsyssleriet; fånga oss så att vi blir koncentrerade omkring det enda som är nödvändigt just nu: människors frälsning. Gör oss bibelcentrerade och intresserade. Var vi än bor, var vi än är vill du använda oss; ensamma eller tillsammans med andra.

Tiden är en gåva från Gud, ett mått som du själv ger innehåll. Vad är det som fyller din tid? Ditt eget arbete, din nervösa aktivitet eller vad? Herren vill uppfylla allt i alla. Är du uppfylld av Kristus, då finns inte en minut på dygnet som du inte tillhör honom. Gud vill äga oss. Han vill äga oss helt och odelat och fylla livsmåttet med ett gudomligt innehåll så att livet inte flyr ifrån oss, utan får ett innehåll med evighetsbetydelse.

Varför är det ständigt så många hinder, ursäkter och undanflykter? Vi är trötta, vi får inte med oss kroppen. Man har en vision, men den blir aldrig mission. Syskon, Herren vill använda sin församling på det sätt som han demonstrerade då han lät sin Ande falla över dessa svaga stackare som var samlade till bön i övre salen. Anden uppfyllde huset så att det skakade och vibrerade. Hjärtana uppfylldes så att lärjungarna började tala i den helige Ande om Guds dråpliga gärningar. Låt oss bedja för varandra, låt oss säga: Herre, här är jag! Tack att du vill återföra församlingen till husets ingång, så att du åter kan göra i våra liv det som skedde i begynnelsen. Då kan vi vara med och skapa något nytt genom den helige Ande och föda fram frigörande budskap så att din församling kan bevara sin identitet och suveränitet i tiden! ■

Möten, mötesserier och konferenser:

**Välkommen till möten
runt om i landet!**

8-9 mars
Väckelsemöten i
Göteborg
Tid: Lörd 19.00, sönd 11.00 & 15.00
Plats: Folkets hus (Ellös-salen),
Järntorget, Göteborg.

17-27 april
Påskkonferens och
bibeldagar i Stockholm
Talare: Jan-Egil Hafsahl, Tage Johansson
Plats: Maranataförsaml. i Stockholm,
Bällstav. 100, Bromma.

4-6 april
Bibeldagar i Huskvarna
Plats: Huskvarna fria församling,
Gesällgatan 7

Mer information: Ring: 08-98 56 83 E-posta: moten@maranata.st Hemsidan: www.maranata.st

Du har väl tänkt på, och tar dig tid med årets

SOMMARKONFERENS

12-20 juli 2003 • På Bällsta Missions Center, Stockholm

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

Budget **345:-** inkl frukost
Enkel **625:-** inkl frukost
Dubbel **755:-** inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

**Arlanda-
Sthlm
350:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

OBS! Nya tider!

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8:00-8:30

Lörd & sönd 8:00-9:00

Månd & onsd 18.00-19.00

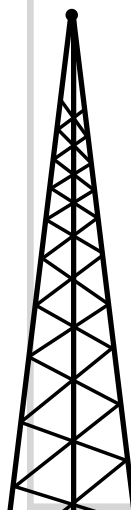
Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00

Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Undervisning från bibelskolan 2002

Tage Johansson

"Daniels bok och uppenbarelseboken" (5 delar)

Mikael Eliasson

"Den andliga verkligheten" (4 delar)

Berno Vidén

"Ekumenikens bräckliga grund" (3 delar)

Hans Lindelöw

"Färdas väl två tillsammans..." (5 delar)
"Den stora skökan" (2 delar)

Robin Widén

"Nasiraten" (4 delar)

Paulus Eliasson

"Församlingen och evangelisationen" (3 delar)

**Varje del
(kassett) 10:-**

Böcker & musik

Böcker av Arne Imsen:

- ☐ Reward Babylon (39:-)
- ☐ Tid att vakna (39:-)
- ☐ I världen men icke av världen (39:-)
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)

Nedanstående böcker: 50:-

- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

- ☐ Tillbaka till ursprunget
 - ☐ Maktkamp
 - ☐ Möte med det övernaturliga
 - ☐ Herrens tillkommelse
 - ☐ Särslaregn (110:-)
- 684 andliga sånger

Liveinspelade sångkassetter:

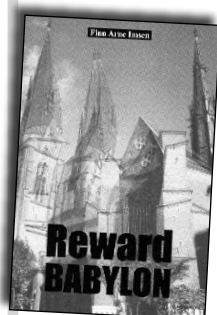
- ☐ Jesus kommer (CD 90:-)
- ☐ Vi har glada bud ☐ (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Sjung en hallelujasång!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Alla kassetter 30:-/st

Nyhet!

**"Vedergäll
Babylon"
nu på
engelska!**

39:-

Arne Imsens bibelstudier kring Uppenbarelsebokens budskap om Babylon och skökan finns nu översatt till engelska. Beställ och sprid detta angelägna budskap!

Adress

Alla priser är exkl. porto. Beställning görs på något av nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER

Box 201 34

161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Inbetalningar och gåvor
till Bällsta Media Center:
Pg.nr. 495 46 24-5**

Tillbaka till ursprunget
av Gösta Karlson
Pris: 59:-

Maktkamp
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Möte med det övernaturliga
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Herrens tillkommelse
av C. H. Macintosh
Pris: 49:-

UR INNEHÅLLET

LEDARE

Utkorelsen och uppdraget 2

PREDIKAN & BIBELSTUDIUM

I ett ögonblick 4*Bönen* 10*Guds hus eller människors...* 26

REPORTAGE & INTERVJU

Missionsrapporter 16-19*Det kändes som om tusen...* 22

ARTIKLAR & GRANSKNING

Vad är sanning? 8*Strömningar i den...* 12*Pilgrimsvandring* 19*Moloks hand och Tofets...* 20*Andens gåvor till tjänst* 25**Tidningen MARANATA!**

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSFOTO

Mikael Eliasson

ADRESS

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.maranata.stE-post: info@maranata.st

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteratur-

missionen, Pg 495 46 24-5,

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges

6 ggr/år av Maranataförsamlingen

i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Utkorelsen och uppdraget

”Ni män från Galileen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.” (Apg 1:11) Om vi tror att denna vers i Bibeln är sann och om vi också menar att den äger giltighet idag så måste det påverka hela vår tillvaro. Då måste vi vara lika angelägna att lyfta fram detta budskap idag, som väckelsens folk alltid varit i tider som gått.

OFTA DELAR VI IN VÅR TID på ett sätt så det kan verka som om tillvaron vore uppdelad i olika skikt. Vi lever ett liv hemma i familjen, ett annat i skolan eller i arbetslivet och sedan ytterligare ett i församlingen. I vår vardag blir vi bombarderade av intryck så att vi är nästan oemottagliga när Gud vill tala till oss genom sin Ande. Radio, TV och tidningar, läromedel och arbetsmiljö, ja, allt är totalt genomsköljt av denna tidens stora ismer; feminism, humanism, kapitalism, evolutionism osv. Vi påverkas vare sig vi vill det eller inte.

När vi sedan kommer till församlingens gudstjänster går mesta tiden åt till att tränga igenom alla skikt som lagts på varandra i vår personlighet. Sedan ropar vi till Gud och undrar varför det aldrig blir någon väckelse och förnyelse. Vi väntar oss nästan att Herren ska lägga sina väl-signelser som ännu ett lager ovanpå allt annat i vår tillvaro. Med kyrkans hjälp har vi effektivt vaccinerats mot allt som kan störa den privata sfären.

Samtidigt som man bara behöver slå upp dagstidningen för att se vart det bär hän, är vi fullt sysselsatta med att slå vakt om vårt eget. En sångare sjöng ut sin desperation till en sovande kristenhet redan på 70-talet: ”Jesus stod upp från de döda, men du förmår inte ens att stå upp ur din sömning...” Sömnaktigheten har fullkomligt lamslagit den västerländska kristenheten. Naturligtvis har detta inte skett över en natt, utan det handlar om en process som pågått under en längre tid.

Johannes får skriva den oerhörda deklARATIONEN till församlingen i Sardes. ”Du har namnet om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och håll dig vaken... Jag har inte funnit att dina gärningar är fullkomliga inför min Gud.” Församlingen var känd på jorden såsom levande men var död inför himmelen. Frukantvärda

tanke! Man hade visserligen åstadkommit en mängd gärningar, men man hade lurat både sig själva och andra. Det var ett meningslöst strävande som inte hade någon betydelse för evigheten.

DEN DEBATT SOM PÅGÅTT en tid i Svenska Dagbladet visar på total avsaknad av insikt om vad Guds klocka slagit. Ett tvivelaktigt uttalande av ärkebiskop K.G. Hammar i en intervju i Sveriges Radio den 23 december förra året, föranledde två kyrkliga digniteter att träda upp till försvar för ”den rätta läran” i ett gemensamt s.k. ”Jesus-manifest” i SvD den 28 januari. Det är föreståndaren för Sveriges största pingstförsamling, Sten-Gunnar Hedin, samt Katolska kyrkans biskop, Anders Arborelius, som uttrycker sorg över Hammars tvivel, men samtidigt ”gläder sig över denna nyupptäckta enhet som en Andens gåva”.

Att Lutherska kyrkans överhuvud ger röst åt det tvivel som den själv under århundraden har vaccinerat det svenska folket med är väl inte speciellt anmärkningsvärt – det är snarare en naturlig konsekvens.

Vad som är mera beklämmande är att pingstväckelsens arvtagare finner det för gott att göra gemensam sak med den skökkyrka som i hela sin historia gjort allt för att kväsa all levande kristendom. Eller är detta också en naturlig konsekvens av ett avfall som pågått under en längre tid? Utan att blinka skriver pingstpastorn under på Katolska kyrkans trolldomslära som beskriver hur Jesus ”...förvandlar vin till sitt blod och bröd till sitt kött”. Det var nog knappast ett misstag. Skökövinets berusning märks mellan raderna; ”min Herre kommer inte så snart”. Ett pingstkatolskt ”Jesus-manifest” utan en rad om att Jesus snart ska komma tillbaka...

Denne Jesus!

Text: Arne Imsen

Denne Jesus skall komma igen. Ja, så utpekande framförs löftet om en andra tillkommelse till en samling paralyserade lärjungar på Oljeberget himmelfärdsdagen. Det var apostlarnas och den urkristna församlingens Jesus, helt oförstörd av kommande tiders förfalskningsteorier. Identiteten var klar. Han hade legitimerat sig såsom sann Gud och sann människa. Med förutgående hos Fadern avlades han in i människosläktet av den helige Ande. "Han som blev uppenbarad i köttet". Åt honom, den förstfödde före allt skapat, bereddes en kropp genom vilken Guds vilja uppenbaras och förverkligas fortgående och slutligt i alla frälsningsavgörande avseenden. Jungfrun förläste "kvinnans säd".

I stallet inleddes Jesu jordiska bana, vid Jordan invigdes han till överstepräst och i Getsemane till offerlamm. Altaret restes utanför Jerusalem dit han förts dödsdömd för religiös hädelse, politisk uppvigling och socialt svärmeri. Hade han varit en idealist, eller reformator, levnadskonstnär, renlevnadsman eller religionsfilosof, så hade hans synliga och osynliga banemän för alltid berövat honom rätten till mänskligt liv, och martyrhistorien skulle varit ett intressant namn rikare. På Golgata inställde sig döden för att ta sitt byte då avrättningen var

fullbordad och döden konstaterad genom vätskeflödet från den mördades uppstungna sida.

"Rättfärdigad i anden"

Då Jesus gjort sin sorti ur den synliga världen, gick han i anden in i den osynliga för att möta döden och predika i Dödsriket. Men det var absolut omöjligt att döden kunde behålla honom och ur dödsrikets moderssköte förlöstes han i de djupaste födslovåndor och blev den förstfödde från de döda. Hans synliga kropp var beviset för att han av människor och djävlar blivit dömd för de grövsta illgärningar, och enligt mänskligt betraktelsesätt hade han kvalificerat sig för evigt straff. Men i den osynliga världen blev han i anden efter vederbörlig domstolsprövning på högsta nivå förklarad rättfärdig och oåtkomlig för all bestraffning.

Det är denne andligen och kroppsligen Uppståndne, som Gud upphöjt till Herre och Messias, och det är denne Jesus som "blivit predikad bland hedningarna och trodd i världen". Det är genom denne Jesus världen skall födas på nytt. Förvisso, "erkänt stor är gudaktighetens hemlighet" och mäktigt ljuder genom tidsåldern den urkristna församlingens tonsatta trosbekännelse. Vi stämmer in i lovsången. "Hyllen sonen, så att han icke vredgas och i förgångs på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom."